Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920.—ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 57

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμηνος δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Ἡ ἀηδία τοῦ γυμνοῦ

ΤΟ ΚΑΖΟ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Ἀφοῦ οἱ γονεῖς της δὲν τῆς τὸν ἔδιναν, ἐπαφάσισε κι' αὐτὴ νὰ πάῃ μαζύ του. Μαζύ του; Ἕνας λόγος ἦταν. Διότι οὔτε στὸ δικό του σπίτι ἤθελαν ν' ἀκούσουν. Γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνοι θἄκαμναν μόνοι τους τὸ γάμο καὶ θὰ τοὺς ἀναγκαζαν ὕστερα νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασι...

Ἔφρεις τί; γὰ βρῶ ἕνα δωμάτιο σὲ κανένα ξενοδοχεῖο καὶ νὰ πᾶμε;

— Σὲ ξενοδοχεῖο; ποτέ!

— Δηλαδή; τί ἐννοεῖς; νὰ πιάσουμε δωμάτιο γιὰ δυὸ - τρεῖς μέρες;

— Μήπως στὸ δωμάτιο;... πῶς, θὰ γδύνεται ὁ ἕνας μπροστὰ στὸν ἄλλον;

— Χά - χά - χά! μὲ κάνεις νὰ γελῶ. Μὰ ἀφοῦ θὰ ζήσουμε μαζύ, τί σημασία ἔχει; αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο...

— Τὸ λιγώτερο ἔ; τὸ λιγώτερο; καὶ τὸ λὲς κιόλας! Δὲν ἔρχομαι λοιπὸν κ' ἐγώ...

— Μὰ καλή μου, μὴν κάνεις ἔτσι. Αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ δυὸ - τρεῖς μέρες· ὡς ποῦ ν' ἀνακαλύψουν τὸ κρυσφύγετόν μας καὶ κατόπι...Ἄλλωστε σοῦ ὑπόσχομαι, ἐφ' ὅσον δὲν τὸ θέλῃ, νὰ βγαίνω ἔξω ὅταν σὺ θ' ἀλλάζῃς ἢ νὰ σφαλῶ τὰ μάτια...

— Νὰ σὲ πιστέψω; κύτταξε μὴ μοῦ λὲς ψέμματα! Κι' ἔπειτα, γιὰ στάσου, πῶς θὰ πᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο; μαζύ ἔ; νὰ μᾶς πάρουν γιά... Ὄχι - ὄχι!

— Ὅσο γι' αὐτὸ κάνουμε τὸ ἑξῆς: βρίσκω ἐγὼ τὸ δωμάτιο, τὸ ἀγκαζιά ω, πᾶς πρώτη σὺ κ' ἔπειτα ἔρχομαι ἐγώ. Δὲν ξέρω μαλιστα ἂν δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ντυθῆς πιερρότος καὶ νὰ πῇς.

Ἀφοῦ τῆς εἶπε - τῆς εἶπε, τὴν ἔπεισε τέλος πάντων, καὶ τὸ δειλινὸ τῆς ἄλλης μέρας ἡ καλή σου Νινα, ἀφοῦ κοντοστάθηκε καὶ εἶδε μιὰ γύρω, μήπως ἦταν κανεὶς, πῆγε θάρρος, μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴν σκάλα. Ὁ ὑπάλληλος ρωτησε «τὸν κύριον» (γιατί ἦταν ντυμένη πιερρότος), ποιόν ζητοῦσε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπήντησε, νόμισε κι' αὐτὸς πὼς θὰ ἦταν κανεὶς πελάτης καὶ δὲν ξαναρώτησε. Κ' ἡ Νίνα τράβηξε ἴσια στὸ δεύτερο πάτωμα Νο 16, ὅπως τῆς εἶχε πῇ ἐκεῖνος, ἀνοῖξε, καὶ μπῆκε.

Περίεργο τῆς φάνηκε ἕνα μπουκετο ἄνθη. «Θὰ ἦρθε πρὶν καὶ θὰ τ' ἄφησε» σκέφθηκε. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο κι' ἀναμετροῦσε τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ ποῦ πήγαινε νὰ κάνῃ. Τί ντροπὴ ποῦ θὰ τὸ μάθαιναν οἱ γονεῖς της, ὁ μπαμπᾶς της προπάντων· καὶ τί ντροπὴ ἀκόμη ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ Μίκης καὶ θὰ κοιμοῦνταν μαζύ... Καὶ πῶς θἄλλαζε; μπροστὰ του φυσικὰ –δὲν βάριεσαι ποῦ θὰ σφαλοῦσε αὐτὸς τὰ μάτια, ποῦ θὰ τὰ εἶχε τόσα νὰ δῇ... Μεγαλύτερη ἐντύπωσι τῆς ἔκαμνε αὐτὸ παρὰ καθὲ ἄλλο. Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγῃ γδύθηκε γρήγορα κ' ἔπεσε στὸ κρεββάτι.

Μόλις εἶχε πέσῃ ἀκούει βήματ' ἀπ' ἔξω καὶ σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Μίκη ἦταν κάποιος ἄλλος κύριος, ὁ ὁποῖος; μάλιστα ἐφάνη ὅτι ἐξεπλάγη ποῦ τὴν εἶδε.

— Κυρία, τοῦ εἶπε, πῶς τολμᾶτε...

— Ἂν ἡ ἀβρότης τὸ ἐπέτρεπε, δεσποινίς, θὰ ἔπρεπε ἐγὼ νὰ σᾶς ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησι ποῦ μοῦ ἀπευθύνετε, ἀπήντησ' ἐκεῖνος.

— Μὰ δὲν εἶνε τὸ 16 αὐτό;

— Μάλιστα, τὸ 16, τὸ ὁποῖον κρατῶ ἀπὸ δύο ἐβδομάδων (ἔχω ἐδῶ καὶ τὰς ἀποδείξεις), καὶ τὸ ὁποῖον θ' ἄφινα χθές, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνέβαλα τὸ ταξεῖδι, κοιμήθηκα καὶ ψὲς καὶ θὰ κοιμηθῶ κι' ἀπόψε. Ἐννοῶ· θὰ σᾶς τὸ ἔδοσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης μου δηλώσεως.

Ἡ Νίνα κατεθουρβήθη.

— Ὥστε... Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, καὶ ἐπιτρέψατέ μου μιὰ στιγμή, παρακαλῶ, νὰ ντυθῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως δεσποινίς· ἀλλὰ γιατί, ἀφοῦ... καλὰ εἶσθ' ἐκεῖ...

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, εἰπ' ἐκείνη αὐστηρά.

— Πολὺ καλά - πολὺ καλά· ὁρίστε, ντυθῆτε.

Κ' ἔκανε μερικὰ βήματα, ἀλλ' ὄχι γιὰ νὰ φύγῃ παρὰ γιὰ νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Μὰ σᾶς παρεκάλεσα, ἂν εἶνε δυνατὸν, νὰ βγῆτε ἔξω γιὰ ν' ἀλλάξω, εἶπ' ἐκείνη.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσητε ὅτι αὐτὸ πάει πολύ, ἔ; Ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει ν' ἀλλάξετε;...

— Ποιὸς μ' ἐμποδίζει; Σᾶς παρακαλῶ κύριε· σᾶς ἐ«ετεύω, μιὰ στιγμή· δὲν εἶμαι ὅ,τι νομίζετε. Εἶμαι τίμιο κορίτσι. Σᾶς παρακαλῶ...

— Δεσποινίς λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Δὲν βλέπω ἄλλως τε τί ἔχετε νὰ χάσετε. Σᾶς εἶμαι ἄγνωστος καὶ μοῦ εἶσθε ἄγνωστος. Σεβασθῆτε καὶ σεῖς τὴν ἰδικήν μου ἰδιοτροπία...

— Μὰ κύριε, ἐννοῶ, θέλετε νὰ δῆτε... μὰ δὲν θὰ δῆτε τίποτε, σᾶς βεβαιῶ. Θὰ ἀηδιάσετε, πιστέψτε με, γιατί—ἀφοῦ τὸ θέλετε—νὰ σᾶς πῶ. Τὸ ἕνα μου πόδι εἶνε ξύλινο καὶ τὸ στῆθος μου φαγωμένο ἀπὸ καρκῖνο! Ἱκανοποιηθήκατε λοιπὸν τώρα;

— Μὰ τί τὰ θέλετε σᾶς παρακαλῶ, τὰ λόγια, θὰ τὰ δοῦμε ὅ,τι κι' ἂν εἶνε...

Κι' ὁ ἄθλιος ἔμεινε ὡς ποῦ ντύθηκε! Καὶ μ' ὅλο ποῦ κρύβουνταν ὅσο μποροῦσε κἄτι εἶδι ὁ μασκαρᾶς, κἄτι εἶδε...

— Φτοῦ! ἀδιάντροπε! τοῦ εἶπ' ἐκείνη βγαίνοντας, καὶ τράβηξε σπίτι της, μὲ τὸ βάρος μιᾶς ἀταξίας, ποῦ θὰ εἶχε μεγαλύτερες συνέπειες ἂν ἡ τύχη δὲν ἔφερνε ἔτσι τὰ πράματα.

Διπλωμάτης

Ἡ στήλη μου

«Δὲν ἀρκεῖ νὰ κάνωμε βήματα Πρέπει κάθε βῆμα μας νὰ μᾶς φέρνῃ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ κόσμος εἶνε τόσο μεγάλος, ἡ ζωὴ τόσο ποικιλόμορφη, ὥστε ποτὲ θέματα γιὰ ποιήματα δὲν θὰ λείψουν. Σ' ὅλα ὅμως ἡ πραγματικότης πρέπει νὰ δίδῃ τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν ἀφορμή, τὸ μοτίβο καὶ τὰ κύρια σημεῖα, μὲ μιὰ λέξι τὸ ἔμβρυον· ὁ ποιητὴς δὲ κατόπιν, —ἐφ' ὅσον εἶνε ποιητής—νὰ βγάζῃ ἀπ' αὐτὰ ἕνα σύνολο γεμᾶτο ζωὴ κι' ὁμορφιά».

Τὰ σοφὰ τοῦτα λόγια ἑνὸς τρανοῦ μέσ' στοὺς τρανούς, τοῦ Γκαῖτε, πρέπει νὰ μὴ τὰ ξεχνᾶτε ποτὲ ὅσοι καταπιάνεσθε μὲ τὴν ποίησιν, ἂν θέλετε νὰ πᾶτε 'μπρός, μὲ βῆμα σημειωτὸ μέν, ἀλλ' ἀσφαλές. Φαντάζεσθε ὅτι εὐχαριστοῦμαι κ' ἐγὼ νὰ βλέπω μερικοὺς, ποὺ μῶχουν στείλῃ καλούτσικα πράγματα, νὰ μοῦ στέλνουν τώρα, ὅσο περνάει ὁ καιρός, χειρότερα ἀντὶ γιὰ καλλίτερα; Τὸ λέγω γιὰ πολλοὺς αὐτό, ἀλλὰ ποὸ πάντων γιὰ τὸν ἀποστολέα «Τῆς ξενητεμένης», πού, γιὰ μιὰ στιγμή, νόμισα ὅτι μοῦ τὴν ἔστειλε ὄχι ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὴν ἔστειλε, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος κύριος ὑπογραφόμενος: «ὁ γνωστὸς νέος Τυρταῖος». καὶ ὁ ὁποῖος μοῦ στέλνει κἄτι:

αἰσχρὸν ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν,

γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω στῖχον ἀκριβῶς τοῦ δυστυχοῦς Τυρταίου, ποὺ βέβαια δὲν ἐφαντάζετο ὅτι μετὰ δυόμισυ χιλιάδες χρόνια θὰ ὑφίστατο αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸν ἐξευτελισμό. «Φίλιά ξέρεΤΑΙ τἰ εἶνε; μοῦ γράφει. Αἰσθημα μὲ θάρρος!» κρατῆστε σημείωσι. σᾶς παρακαλῶ, τὸ λέγει «ὁ νέος Τυρταῖος!» Ἀλήθεια, ἀπορῶ μὲ μερικοὺς· πῶς τοὺς περνᾷ ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦν νὰ βροῦν χῶσο στὴ «Σφαῖρα» τέτοια ἐξαμβλώματα. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δὲν θὰ εἶνε σὰ καλά τους οἱ ἄνθωποι... Ὁ κ. Γ. Παπ. ἔχει αὐσί, ἀλλὰ νὰ προσέξῃ γιατὶ πλατιάζει. Οἱ δὲ κ. κ. Κ. Δεστ. καὶ Γ. Δαφ. νὰ ἐπιμεληθοῦν τὴν γλῶσσα τους. Τόση ἀνομοιογένεια μόνο στὸν Σουρῆ κανεὶς ἀπαντᾷ:

— Φισουλῆ μου, γῆν ὁρῶ.
— Τὸν κακό σου, τὸν καιρό!

Καὶ πάλιν, ἂν προσέξετε, θὰ δῆτε ὅτι τὸ κακὸ σ' ἐκεῖνον ἔχει καὶ τὰ ἐλαρρυντικά του, γιατί—μὴν ξεχνᾶτε—γράφει πολιτικὴ σάτυρα ποὺ τὰ σημώνει κἄτι τέτοια. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅσο καὶ νἆνε ὁ Σουρῆς, ὡς πρὸς τὴν γλῶσσα βεβαίως εἶνε «παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν». Περιμένω καλλίτερα ἀπ' τοὺς κ. κ. Ν. Κοντ., Ν. Νικ., Σ. Καλ., Σ. Μαρ., Τ. Καβ., Γ. Σνυπ. καὶ Γ. Σιλ. Τα δὲ πεζὰ χειρότερ' ἀκόμη κ. κ. Ἀ-λ. καὶ Δ. Ἀηλ.

Καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὸ τελευταῖο τα πῆρα κ. Χ. Δ. Μαρκ.

Στὸ ἐρχόμενον φύλλον ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Κ. Τζηο. μὲ τὸ μπρίο ποὺ τὸν διακρίνει, θὰ κάνῃ τὸ βεργισσὰζ εἰδικῆς στήλης, ἐ'ς τὴν ὁποίαν θὰ παρελαύνῃ ἡ ὅλη κοσμικὴ κίνησις τῆς Πρωτευούσης. Ἂν δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς στέλνουν τακτικὰ τὴν κοσμικὴν κίνησιν τῆς πόλεώς των, θὰ ἦτο κἄτι τέλειον καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον. Σημειώσατε δέ, ὅτι ἡ κοσμικογραφία—νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι—ἀποτελεῖ ἀλλοῦ φιλολογικὸν εἶδος ἀπ' τὰ ἐκλεκτότερα, μὲ ἀντιπροσώπους ὡς τὸν Francis de Miomandre καὶ ἄλλους. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς τοῦ κ. Δαραλέξη, κανεὶς δὲν ἐπρόσεξε τὸ εἶδος αὐτὸ ποὺ προσιδιάζει εἰς κοινωνίας μὲ πολιτισμὸν ραφιναρισμένον.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐκεῖ

Ἐκεῖ, ποῦ μιὰ ζωὴ περάσαμε
τ' ἀγιόκλημα στεφάνια δένει,
ἀνθίζουν οἱ μοσκιὲς περίγυρα
καὶ πλέριο τὸ γρασίδι αὐξαίνει.

Κ' ἐγὼ σιγὰ περνῶντας σκέφτουμαι:
—Πλιότερο ἀπ' ὅλα ἀξίζει ἡ πλάνη.
Ἂς τηνε δῶ σὰν πρῶτα ὁλόμορφη
καὶ δίνω μιὰ ζωή. Μοῦ φτάνει.

Ἀθήνα. L'Inconnu

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι]

Τὰς ἀθλίας τὰς γυνὰς
οἰκιακὰς κὶ κοινὰς
ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀθηνᾶς
οὐκ παρὸν ἕτερος νᾶς
λέγω ἀττὰς οὐδαμηνὰς
τὸ ὁποῖον οὐτιδανὸς
καὶ οὐτιδανομηδαμινὰς.
Βαπτεὶς γὰρ ἐγὼ οἱ θρίχας
ἡ ἐμβργιὰ χοῶμα οὐκένεῖχε
βουλησάμενος δὲ ἐρωτύλος
ἐκατηνδησάμην ποικίλος,
τὸ ὁποῖον παρδαλὸς
ἤγουν οὐκ καλός.
Κοὶ λυθῆναι ἀπταῖς τὸν [ὀμφαλὸν
διὰ τὸν γέλων τὸν πολλὸν
ἀλλὰ μηδὲν μία
ἐλάμβανεν ἀστεῖα.

Σύμπασαι δὲ ἔθιγον διὰ τὰ ἔτη τὰ ἑμαπτὰ
γερόνδιον ἐκάλουν ἐμὲν ἐτῶν ὀκτοήκονδα ἐφθὰ
τὸ ὁποῖον ἀκατάλληλον διὰ κυρίαν
διὰ τὸ οὐκ ἔχειν ἰκμὰν οὐδὲν μίαν.
Ἐμετέβη γοῦν ἀπωλολὴ ἡ ἐμβργία
μοι ἐκτύπα καταπροσωπικῶς πᾶσα μία:
«Δὲν διέρχεται ἡ ἐμβργιά σου, σὲ ἐνενοήσαμεν!»
Τὸ ὁποῖον
«Παλαιὲ γέρον σ'ἐγνωρίσαμε, σ'ἐγνωρίσαμεν!»
Ἔστι γὰρ τὸ λάθον τῷ κυρίῳ Παπαοικονόμου
ἀπαγορευθεῖσαν τὴν προσωπεῖν διὰ νέον.
Οὐ μὴν ἀλλὰ ψεῦδον ἔλεξαν αἱ γυναὶ Ὑμῖν
ἐμαπτὸς γὰρ οὐκ ἀκατάλληλος, δι' ἀττὰς
ἀλλ' ἐμβορῶ τὸ ποιηῶν Ἀμήν.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ἀνοικταὶ ἐπιστολαὶ

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

XIV

Λώλα,

Θὰ ἔλθω αὔριο, ὅπως σοῦ ἔγραψα.

Κάνω τὴν ἑξῆς περίεργη σκέψι αὐτὴν τὴν στιγμή. Δὲν θὰ ἤμουν τάχα εὐτυχέστερος ἂν μὲ μισοῦσες ἀντὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς; Δὲν θὰ σ' ἀγαποῦσα, ἴσως, περισσότερο γι' αὐτό, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἤμουν περισσότερο ἡσυχος - Θὰ ἤξερα τοὐλάχιστον ὅτι μὲ μισεῖς. Ἀτὸ μῖσος δὲν ὑπάρχει βαθμὸς (ἢ μισεῖ κανεὶς ἢ δὲν μισεῖ), ἐπῷ στὴν ἀγάπη...

Ὁπωσδήποτε ἐγὼ θἄρθω στὰς 9. Δηλαδὴ μετὰ 22 ὥ.ες. Θὰ περάσουν κι' αὐτές...

Ἐν β.ᾳ *Γιώργος*

XVI *

*** Ἐν' ἀνοιξιάτικο πρωί. Τὰ μπουμπούκια τῶν δένδρων εἶχαν ξεπετάξει τρυφερὰ φυλλαράκια, οἱ χυμοὶ ὠργοῦσαν στοὺς κορμούς, κι' ὁ λαγαρὸς ἀέρας, σὰ νύφη στὴν παστάδα, λαχταροῦσε τοὺς σπαθισμοὺς τῶν χελιδονῶν. Ὅλη ἡ φύσις ξυπνοῦσε ἐλπιδοφόρα ἀπ' τ' ἀποκαρωμα τοῦ χειμῶνα κ' ἕνας χαρμόσυνος ἀχὸς ἀνέβαινε ἀπ' τοὺς σμαραγδινους κάμπους τῆς μεγάλης πόλεως. Ἡ χλόη σπατάλευε τὸν πλοῦτο τῶν χρωματισμῶν της κ' ἕνα μούρμουρο λικνιστικὸ ἀνάδευε στὴν πλάσι σὰν ἀπὸ τρίλλιες ἄγγελων πουλιῶν· Ὧρες μακρὲς πλανήθηνα στὸ Ζάππειο καὶ δὲν θυμοῦμαι πόσες φορὲς εἶδα τ' ὡρολόγι. «Νὰ ξύπνησε τάχα; » Καὶ ξαναχύταξα τ' ὡρολόγι. 9 παρὰ 20'. Τράβηξα βιαστικὰ πρὸς τὴν Ἀκρόπολι. (Γιατὶ πρὸς τὴν Ἀκρόπολι;) Εἶχα φτάσει παρὰ 12'. Πρόφταινα νὰ γυρίσω. Κι' ὅμως ἔκατσα σὲ μιὰ πέτρα, ὡς ποὺ ἔφθασε 9. «Θὰ περιμένῃ τώρα» σκεπτόμουν, καὶ δὲν σηκώθηκα παρὰ μετὰ ἕνα τέταρτο. «Θἄρῃ μισὴ ὥρα ποὺ θὰ μὲ περιμένῃ», ἔλεγα φθάνοντας. Πῶς χτυποῦσε ὅμως ἡ καρδιά μου ὅταν πάτησα τὸ ἠλεκτρικό...

Ἦταν μπρὸς στὴν πόρτα ὅταν μ' ἄνοιξαν. Κοκκίνισε σὰ μ' εἶδε. «Ἦλθες; » εἶπε. «Ναί, ἦλθα» ἀπεκρίθηκα. «Ἐνγνέα εἶνε τώρα; » πρόσθεσε βαδίζουσα πρὸς τὸ Διευθυντήριο. «Ὄχι, 9 1)2! » «Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία», εἶπε θυμωμένη. Μὲ σύστησε στὴν Ἐπιμελήτρια·

— Ὁ ἐξάδελφός μου;

«Ὁ ἐξάδελφός μου! » Μὲ τόσο σταθερὸ τόνο τὸ εἶπε, ὥστε ἐγὼ πιὰ τώρα γύρισα καὶ τὴν κύτταξα...Σὰ νὰ μὴν εἶχε ποτὲ κανένα ἐνδοιασμό... Τί μεσολάβησε λοιπόν; Τὴν ξαναεῖδα σὰ μάτια (κατάλαβε)· ἦταν ξεκομμένα. Μὴ δὲν κοιμήθηκε κ' ἐκείνη;

Παρακάλεσε τὴν Ἐπιμελήτρια νὰ μὲ παρουσιάσῃ στὴν Διευθύντρια, ὡς ποὺ νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο της.

Δύο μαθήτριες καθισμένες σ' ἕναν μπάγκο κουφομιλοῦσαν καὶ μᾶς κύτταζαν ὑπόπτως.

('Ακολουθεῖ)

* *Ἡ XV ἐπιστολὴ παρελείφθη ἐκ τῆς σειρᾶς, αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, αἱ δὲ κατωτέρω «σελίδες ἡμερολογίου» ἔχουν παρεμβληθῆ παρὰ τοῦ κ. Γιώργου ὑπ' ἀριθ. XVI.*

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Αὐτή! Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι ἤ αν αὐτή! Τὸ ἀνάσημά της, τὸ νεύσιμό της, τὸ περπάτημά της, τὸ ἴδιο... Μὰ ποῦ πήγαινε; νὰ κάνῃ τί; Στάθκε λιγάκι σκεπτικός... Μιὰ φρικτὴ ὑποψία τοῦ πέρασ' ἀπ' τὸν νοῦ... Καὶ τὴν πῆρε το κατόπι, προσέχοντας μὴ τὸν ὀῇ.

Μὰ ποῦ διάβολο ἔτρεχ' ἔτσι μονάχη αὐτὴ τὴν ὥρα,στὴν ἀπόμακρη ἐκείνη συνοικία; Φεύγοντας τοῦ εἶχε 'πῇ ὅτι θὰ πήγαινε σὲ μιὰ συγγένισσά της. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ συγγένισσα;

Δυνατὸς σπασμὸς αὐλάκωσε τὸ μέτωπό του κ' ἕνα κῦμα αἵματος τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ἔ, διάβολε! τὸ πρᾶγμα ἦταν φανερό, ὀλίγο ἀπῆρχε ἀμφιβολία! Γέρος αὐτός, ἀνίκανος φυσικὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα νέα ἀκόμη...

Ὥστε λοιπὸν ἦταν ἀπ' τοὺς συζύγους πού... Ἀ! τὴν ἄτιμη!...

Βέβαια ὁ ἐραστής της θὰ τὴν περίμενε... Γι' αὐτὸ κ' ἔβιαζε τὸ βῆμα της.. Κύτταξε κύτταξε! Σὰ νὰ πετοῦσε, σὰ νὰ τῆς ἔδινε φτερὰ ἡ ἰδέα, ὅτι τὴν περίμεναν ἐκεῖ κάτω τὰ φτερὰ φιλιά του καὶ τὰ τρελλὰ του χάδια. Τώρα ἐξηγοῦσε γιατὶ χαίρουνταν τόσο, κ' ἔλαμπαν ρεμβαστικὰ τὰ μάτια της κάθε φορὰ ποὺ εὕρισκε μιὰ πρόφασι νὰ λείψῃ... Κι' αὐτὸς στραβός, ἠλίθιος, δὲν ὑποψιάζουνταν τίποτε! Ἀ! τὴν ἀθλία!

Τοῦ ἔρχουνταν σὰν τρέλλα ὅσο σκέπτουνταν ὅλ' αὐτα καὶ τὴν ἔβλεπε μπροστά του νὰ πηγαίνῃ γρήγορη - γρήγορη μ' ἕνα κούνημα ποὺ ἔκαμνε τα γοφά της νὰ σειοῦνται καὶ νὰ ξεχωρίζουν.. Καθὼς δὲ εἶχε κι' ἀνασηκωμένῃ τὴν φούστα, φαίνουνταν οἱ τορνευτές της γάμπες, ποὺ ἔδιναν μιὰ ἰδέα τῆς ὅλης εὐγραμμίας τοῦ σώματός της, τῆς εὐγραμμίας ἐκείνης τῆς τόσο προκλητικῆς τῶν μεσταωμένων γυναικῶν, ποὺ ὅλα τους εἶνε ὥριμα....

Ἔφθασαν στὴν πλατεῖα τοῦ Κλισσύ. Ποιὸν τάχα νὰ εἶχε ἐκεῖ; μὲ ποιὸν τὸν ἀπατοῦσε; Βέβαια μὲ κάποιο φίλο του πού, χωρὶς νὰ ξέρῃ, θὰ τοὺσ'ριγγε καὶ τὸ χέρι!... Μήπως μὲ τὸν ὑποκόμητα; ἐκεῖνον τὸν γελοῖο, τὸν τοῖρο! Μ' αὐτὸς κάθουνταν στὸ 20, ἐνῷ ἐκείνη ἔστριβε... Βέβαια ἔστριψε τὸν δρόμο ἀπ' τὸ στενό... Ἀ! ἀ! ὁ Μωρί; ἤταν, ὁ Μωρί! ὁ καλλιτερός του φίλος!... Κατάλαβες, κύριε; Μὰ τί τοῦ ζήλεψε αὐτουνοῦ, ἕνα χονδράνθρωπον ἐκεῖ, χωρὶς τρόπους,χωρὶς τίποτε, μὲ κἄτι φιρλὲς πλάτες, ἕνα λαιμὸ σὰν ταῦρον. Ἔ, σίγουρα θὰ τῆς ἄρεσε ἐπειδὴ εἶχε γερὰ νεῦρα...

Τὸ μάτι του ἤτανε θολὸ ἀπ' τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε μέσα του. Κι' ὁ θυμός του τοὖδινε τόση δύναμι ὁποῦ τὴν ἔφθασε. Ἦταν τώρα ἐντελὼς ἀπὸ πισω της, ἡ σφιγμένη του γροθιὰ ἔτοιμη νὰ πέσῃ, κ' εἶχε μιὰ μανία ποὺ θὰ τὴν κομμάτιαζε, ἄλλα... συγκρατήθηκε! Καλλίτερα νὰ τοῦς ἔπιανε πρῶτα ἐπ' αὐτοφώρῳ κ' ἐπειτα. Ἀ, βέβαια, θὰ τοὺς ἄρηνε καὶ τοὺς δυὸ στὸν τόπο, δὲν θὰ σώζουνταν κανεὶς τους. Μόνος του θἄπαιρνε τὴν ἐκδίκησι. Κ' οἱ ἐνορκοι σίγουρα θὰ τὸν ἀθώωναν.

Ἄργεψε τὸ βῆμα του χωρὶς καὶ νὰ τὴν χάσῃ ἀπ' τὸ μάτι του. Ἐκεῖνη σιαμάτησε,χτύψε, ἡ πορτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε. Καλά! Μπῆκε κι' αὐτὸς σ' ἕνα ὀπλοποιεῖο, ἀγόρασε ἕνα περίστροφο κ' ἔξι φυσίγγια τρία καὶ τρία,—καὶ πῆγε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα... Ἔπειτα ἀντικρύ... Ἀἴφνης τὸ παραθυρο φωτίσθηκε καὶ δυὸ σκιὲς ζωγραφήθηκαν στὰ τζάμια. Ἦταν αὐτοί! Ἔπιασε διὰ μιᾶς τὸ περίστροφό του καί... δὲν τράβηξε! Ἀλλὰ ξέρετε γιατί; ξέρετε γιατί; Ὄχι γιατὶ δειλιάσε, ἀλλὰ γιατί.. τοῦρθε μια ἰδέα. Ἀντικρυ ἀκριβῶς ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἂν νοίκιαζε τὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν βιζαβί, θὰ τοὺς ἔβλεπε πολὺ καλλίτερα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιωθῇ πιά...

Εὐτυχῶς δλα ἤρθαν βολικά. Τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν πιασμένο. Μπῆκε, ἔκλεισε, ἔσβυσε τὸ κεῖ καὶ κόλλησε τὸ μέτωπό του στὸ παράθυρο...

Ὦ, ναί· δὲν εἶχε γελασθῇ. Τώρα διέκρινε καθαρά, καθαρώτατα. Δὲν ἦταν πια δυὸ σκιές, ἄλλο δυὸ σώματα ἀγκαλιασμένα ποὺ σπαταροῦσαν ἀπὸ πυθο. Τίποτε δὲν τοῦ ξεφευγε· ὅλα τἄβλεπε, ὅλα! Καὶ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις των, τὶς χειρονομίες των, τὶς στάσεις των... Ἐκείνη γδύνουνταν βιαστικὰ κι' ὁ ἄλλο, τῇ; ξέλυνε τὸ φόρεμα, τὸν κορσὲ της. Ἔνα, ἕνα ἔβγαιναν τα ρουχα κι' ἀπεκάλυπταν γυμνὰ τὰ μπράτσα στὴν ἀρχή, ἔπειτα τὰ πόδια, ἔπειτα τὰ στήθη.. Τὸ θέαμα γινῶταν συναρπαστικό. Τοῦ ὑμίλιζε τὰ νιάτα του, ὅταν κι' αὐτος ἦταν παλληκάρι—ἦταν κι' αὐτὸς μιὰ φορά... Πέρασ' ἔτσι ἕνα τέταρτο... Κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῇ, καρφωμένος ἐκεῖ καὶ μὲ τὰ μάτια γυαλισμένα ἀπ' τὸ ἐν-

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ

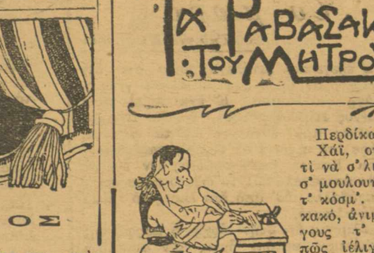

Ο ΔΟΚΙΜΟΣ

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, στὴν κυρία...

— Μὰ δὲν τὴν ξέρω...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ξέρῃς. Θὰ τῆς 'πῇς ὅτι στάζει παντοῦ καὶ νὰ στείλῃ ἄνθρωπο νὰ φτιάξῃ τὰ κεραμίδια, εἰδ' ἄλλως θὰ τὰ σιάξωμε ἐμεῖς· καὶ θὰ τὰ κρατήσωμε ἀπ' τὸ νοῖκι—εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ τὴν εἰδοποιοῦμε...

Ὁ νεαρὸς δόκιμος πῆρε εὐθὺς τὸ πιλήκιό του καὶ βγῆκε.

— Θὰ περιμένῃς, τοῦ εἶπε ὁ θαλαμηπόλος, γιατὶ ἡ κυρία εἶνε ἀκόμη σ'ὴν τουαλέττα.

— Θ' ἀργήσῃ πολύ; ρώτησε ὁ μικρός. Ἀλλ' ἐκείνην τὴν στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα κ' ἐπρόβαλε ἡ κομψὴ σιλουέττα μιᾶς ὑψηλοσώμου νταμας μ' ἕνα λευκὸ φόρεμα, ἀπέρριτον, ποὺ τῆς ἔδειχνε ὅλον τὸ πλούσιον στῆθος καὶ τὰ λαξευτὰ λαιμά της. Ἦτο ἡ ἰδία ἡ κυρία, τῆς ὁποίας τὴν σαγηνεύουσαν χάριν καὶ σφριγηλότητα δικαίως θα ἐζήλευε κάθε νέα. Προβὰν μεγαλοπρεπῶς μερικὰ βήματα καί.

— Τί θέλει ὁ μικρός; εἶπε.

— Σᾶς, κυρία, ἀπήντησεν ἐκεῖνος δειλά...

— Ὁρίστε, περάστε!

Καὶ ὁ εὐσταλὴς δόκιμος τῆς Σχολῆς μὲ τὴν ὡραία του στολή, τὴν ἠκολούθησε στὴν τουαλέττα της. ὅπου τὸν ὠδήγησε, μὲ μιὰ εὐνοια πού, βέβαια, μόνο ἡ παιδικότης ἐκείνου ἐδικαιολόγει. Κ' ἐνῷ τῆς μετεβίβαζε πισὰ τὰ λογια τῆς μητέρας του, ἡ νεαρα χήρα τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα συμπαθείας...

— Κάθισε, κάθισε! τοῦ εἶπε καὶ τοῦ προσέφερε ἕνα κιουρασέ.

Ὁ μικρὸς στὴν ἀρωματισμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα τὴν ἐντελῶς γυναικεία, ποὺ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, ἔμοιαζε σὰν ψάρι ποὖχε χάσῃ τὰ νερά του... Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τη, γιατὶ το

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Δίηγματα

Τὸ μωρὸ

Τοῦ *Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν*

Ἂν κ' ἔλεγε καὶ ξαγάλεγε χρόνια ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν, ὅμως ξαφνικὰ ἄλλαξε γνώμη. Εἶχε πάγῃ γιὰ λουτρά. Κ' ἕνα πρωὶ ποὺ, ξαπλωμένος στὴν ἀμμουδιά, ἔβλεπε ἀντικρὺ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὰ μπάνια, τὸν χτύψε ἀπὸ πίσω ἕνα κομψό, χαριτωμένο ποδαράκι. Καθὼς ἤτανε γερμένος δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν ἀστράγαλο καὶ τὸ ὡραῖο προσωπάκι ποὺ ξεπρόβαλλε μέσ' ἀπὸ ἕνα λουτρικὸ λευκὸ καὶ πολὺ κλειστό.

Εἶνε ὁλήθεια ὅτι στὴν ἀρχὴ ἡ μορφή τῆς τὸν ξεπλάγεψε· κατόπι ὅμως τὸν συνεπῆρε κ' ἡ καρδιά της καὶ τὸ πνεῦμα της, ἕνα πνεῦμα χαριτωμένο κοριτσιοῦ, ὅλο ἀθῶότη καὶ καλωσύνη, δροσερὸ σὰν τὰ μάγουλα καὶ σὰν τὰ χείλη της.

Ὅταν δὲ σχετίσθηκε καὶ μὲ τὴν οἰκογένεια καὶ πήγαινε σπίτι, τότε δὰ ἀποτρελλάθηκε. Μόλις τὴν ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ ἀρχιζε νὰ τρέμῃ. Ὅταν πάλι ἤταν κοντά της, τοῦ κόβουνταν ἡ φωνή, τοῦ σταματοῦσε τὸ μυαλό, δὲν κατώρθωνε νὰ πῇ δυὸ λεξεις, ἐνῷ σπάταρε ἡ καρδιά του ἀπ' ἀγάπη. Ἤτανε λοιπὸν ἔρωτας αὐτό; Δὲν ἤξερε. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἤταν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του μὲ κάθε τρόπο ἐκείνη τὴν μικρούλα. Ἀλλ' οἱ γονοί της δίσταζαν νὰ τὴν δόσουν, γιατ' εἶχαν μάθει ὅτι εἶχε χρόνια μιὰ μαιτρέσσα, κ' ἐκτὸς αὐτοῦ ὅτι καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες τοῦ ἔτυχαν δὲν ἄφησε... Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ τὰ μπαλώσῃ ὅπως-ὅπως. Κάποιος φίλος του τῆς καγόνισε μιὰν ἀποζημίωσι. Ὁ Ζὰκ πλήρωσε, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, πρὸς μεγάλη του χαρά. Μετὰ δὲ ἀπ' αὐτό, ἔκαμνε σὰ νὰ μὴ τὴν εἶδε καὶ νὰ μὴ εἶχε ἀκούσῃ... Ἐκείνη, ἐννοεῖται, τοῦγραφε ταχτικά· ἀλλ' ὅσο αὐτὸς ἔβλετε τὸ γράψιμό της στὸ φάκελλο, τόσο θύμωνε ἐναντίον της καὶ ξέσχιζε καὶ φάκελλο καὶ γράμμα μαζύ, σὲ χίλια κομμάτια, χωρὶς νὰ διαβάζῃ ποτὲ οὔτε μιὰ γραμμή, οὔτε ἔστω κὶ μιὰ γραμμή, ξέροντας ὅτι κλάψες θἄγραφε καὶ παράπονα.

Ὡς τόσο οἱ γέροι δὲν πίστευαν ὅτ' εἶχε κόψει κάθε σχέσι μαζύ της καὶ μόλις τ' ἄλλο καλοκαῖρι δέχθηκαν κ' ἔγινε ὁ γάμος.

***

Στὴ σάλα χόρευαν οἱ καλεσμένοι. Κ' οἱ νιόνυφοι, σφιχτὰ ἀπ' τὰ χέρια κρατημένοι, κάθουνταν ἀμίλητοι σ' ἕνα γιαπωνέζικο μπουντουάρ, ἀνήσυχοι καὶ χαρούμενοι μαζύ, ἐτοιμοι νὰ γελάσουν καὶ νὰ κλάψουν. Τὴν ἔβλεπε κατάματα, ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ νὰ τῆς 'πῇ, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τί, καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔκαμνε ἤταν νὰ τῆς σφίγγῃ θερμὰ τὰ χεράκια κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ τῆς λέγῃ σιγανά: «Βέρθα». Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός της ἐκείνη σήκωνε τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταζε γλυκὰ καί, γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ συναντοῦνταν τὰ βλέμματά τους, αἰσθάνουνταν μιὰ ἀνέκφραστη ἡδονή.

Ξαφνικὰ τοῦφεραν ἕνα γράμμα. Ὁ Ζὰκ τὸ πῆρε τρέμοντας καὶ μ' ἕνα φόβο, τὸν ἀνεξήγητο ἐκεῖνο φόβο κάποιου κακοῦ ποὺ μέλλεται, κύτταξε τὸν φάκελλο, τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τ' ἀνοίξῃ... Θὰ ἤδινε ὅ,τιδήποτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ μὴ τὸ διαβάσῃ, νὰ μὴ μάθῃ τί λέγει, νὰ τὸ βάλῃ στὴν τζέπη καὶ νὰ πῇ «αὔριο τὸ βλέπω», ἀλλὰ δὲν μποροῦσε, γιατὶ σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδε ὑπογραμμισμένες τὶς λέξεις: «ΑΙΔΝ ΕΠΕΙΓΟΝ». Τ' ἄνοιξε καὶ τὸ κατέφαγε μὲ μιὰ ματιά. Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι ἡ μορφή του εἶχε παραλλάξῃ ἐντελῶς! «Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, ψιθύρισε, σὲ κάποιον...φίλο μου, στὸν καλλίτερό μου φίλο, συμβαίνει αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἕνα μεγάλο, ἕνα πολὺ μεγάλο δυστύχημα. Πρέπει νὰ πάω, νὰ πάω ἀμέσως...ἢ ξῇ ἢ πεθαίνει... Μοῦ ἐπιτρέπεις εἴκοσι λεπτά; Θἄρθω ἀμέσως». «Πηγαίνετε, φίλε μου, πηγαίνετε...» τοῦ εἶπ' ἐκείνη θορυβημένη γιὰ τὸ ξαφνικὸ αὐτό, χωρὶς νὰ τολμᾷ - ἀφοῦ δὲν ἤταν ἀκόμα καλὰ-καλὰ γυναῖκα του—νὰ τὸν ρωτήσῃ καὶ περισσότερα...Ἐκεῖνος σηκώθηκε, ἄρπαξε ἀφηρημένος τὸ πρῶτο παλτὸ κ' ἕνα ὁποιοδήποτε καπέλλο ποὺ βρῆκε μπροστά του, κατέβηκε τρέχοντας τὴν σκάλα καί, πρὶν βγῇ, ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια:

Κύριε,

Νέα τις, ὀνόματι Ραβέ, μετὰ τῆς ὁποίας συνεζεῖτε ἄλλοτε, ἔτεκε πρὸ ὀλίγου τέκνον, τὸ ὁποῖον βεβαιοῖ ὅτι ἔχει ἀπὸ σᾶς. Ἡ μητέρα ἀποθνήσκει, δυστυχῶς, κ' ἐκλιπαρεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἐὰν θὰ ἠδύνασθε νὰ παράσχητε μίαν ὑστάτην συνομιλίαν εἰς τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἥτις φαίνεται πάρα πολὺ δυστυχὴς καὶ ἀξία ἐλέους.

Ὑμέτερος *Μ π ο ν ν ὰ ρ*, ἰατρὸς

***

Ἀγωνιοῦσε ὅταν ἔφθασε, καὶ δὲν τὸν γνώρισε στὴν ἀρχή. Ἤταν ἐκεῖ ὁ γιατρός, δυὸ νοσοκόμες, λεκάνες μὲ πάγο καὶ παγιὰ γεμᾶτα αἷμα. Τὸ δωμάτιο, πλημμυρισμένο ἀπὸ νερά, τὸ φώτιζαν δυὸ κεριά, καὶ πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι, σὲ μιὰ κουνίτσα, ἔσκουζε ἕνα μωρό. Σὲ κάθε του ξεφωνητό, ἡ μάνα ἀναταραζουνταν κ' ἔκαμνε ἕνα κίνημα μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ πάγου ποὺ τῆς εἶχαν. Ἡ αἱμορραγία ὡς τόσο ἐξακολουθοῦσε, τὸ αἷμα ἔτρεχε, χάνουνταν, χάνουνταν ἡ ζωή της, σαλαμματιά, σαλαμματιὰ ὡς τὴν ὕστερη πνοή...

Τὸν γνώρισε τέλος κ' ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια...Δὲν μπόρεσε,—ἦταν τόσο ἀδύνατα...— τὰ δάκρυα ὅμως κύλισαν σ' ἀχνὰ τὰ μάγουλά της. Γονάτισ' ἐκεῖνος πλάϊ της, ἔπιασε τ' ἀδύναμο χεράκι της ποὺ κρέμουνταν, καὶ τ' ἀσπάσθηκε παράφορα. Κατόπι σίμωσε, σίμωσε ἐντελῶς στὸ μελανό της πρόσωπο ποὺ μόρφαζε σασμωδικὰ στὸ ἀγγιγμά του. Μιὰ νοσοκόμα ὀρθὴ μ' ἕνα κερὶ τοὺς φώτιζε... Ὁ γιατρὸς εἶχε τραβηχθῆ στὴν ἄλλη ἄκρη κ' ἔβλεπε. Τότ' ἐκείνη μὲ μισόσβυστη φωνὴ εἶπε: «Πεθαίνω, ἀγάπη μου, τὸ βλέπεις... Μὴ μ' ἀφήσῃς τὴν τελευταία μου στιγμή...» Τὴν φίλησε στὸ μέτωπο, στὴν κόμη, κ' «ἠσύχασε, τῆς εἶπε λυγμικά, ἡσύχασε· θὰ μείνω». Καὶ ξανάγινε καὶ πάλι σιωπή... «Διπό σου εἶν' τὸ μωρό, ξαναῦπε πάλι ἐκείνη. Σ' ὁρκίζομαι στὸ Θεό, σ' ὁρκίζομαι στὴν ψυχή μου, σ' ὁρκίζομαι στὴν ὕστατη στιγμή μου, κανέναν δὲν ἀγάπησ' ἀπὸ σένα. Ναί· εἶνε δικό σου. Ὁρκίσου με ὅτι δὲν θὰ τὸ παραπετάξῃς...» Ἔκανε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ παράλυτο ἐκεῖνο σῶμα καὶ συντριμμένος ἀπὸ λύπη κι' ἀπὸ τύψεις, ψιθύρισε: «Σ' ὁρκίζομαι· θὰ τ' ἀναθρέψω καὶ θὰ τ' ἀγαπήσω καὶ δὲν θὰ τὸ χωρισθῶ ποτέ». Ἡ δύστυχη ἀναγάλλιασε ἀπ' τὴν χαρά της κ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, μὰ μόνο τὰ λευκὰ της χείλη μπόρεσε νὰ τοῦ προσφέρῃ σ' ἕνα στερνὸ φιλί... Γαληνεμένη ὕστερα μουρμούρισε σιγά: «Φέρ' το νὰ 'δῶ ἂν τ' ἀγαπᾶς». Τῆς τὸ πῆγε καὶ τὸ ἀπέθεσε ἀπαλά. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλασματάκι ἔπαψε νὰ κλαίῃ. «Ἔλα, μὴν κλαῖς πιά!» τοῦ εἶπε. Καὶ δὲν ξανακουνήθηκε. Ἐκεῖνος κρατοῦσε πάντα τὸ χέρι της ποὺ τὸ τρεμούλιαζαν σπασμοὶ ἀγωνίας, ὅπως, πρὶν ἀπὸ λίγο, ἐν' ἄλλο χέρι ποὺ σπαρταροῦσε ἀπὸ πόθο ἐρωτικό. Μόνο κάθε τόσο ἔρριχε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στ' ὡρολόγι τοῦ τοίχου ποὺ ὁ ὠροδείχτης τοῦ ἔδειχνε μεσάνυχτα, ἕπειτα μία... δύο...

Ὁ γιατρὸς εἶχε φύγει κ' οἱ νοσοκόμες ἔγειραν κι' αὐτές. Τὸ μωρὸ κοιμᾶται κ' ἡ μητέρα μὲ κλειστὰ τὰ μάτια φαίνουνταν σὰ νὰ ἡσύχαζε κι' αὐτή.

Κι' ὅταν πιὰ τὸ φῶς τῆς μέρας θαμπόφεγγε μέσ' ἀπ' τὶς κλειστὲς κουρτίνες, ξάφνου ἐκείνη ἄπλωσε τὰ χέρια, ἐν' ἀγκομαχητὸ ἐπνίγηκε στὸ λάρυγγά της κ' εὐθὺς τεντώθηκε ἀγάσκελα κ' ἔμεινε ἀκίνητη, νεκρή!

Οἱ νοσοκόμες ἔτρεξαν. «Τέλειωσε!» εἶπαν. Ξαναόριξ' ἐκεῖνος μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα ποῦχε ἀγαπήσῃ, εἶδε τὸ ἐκκρεμὲς ποὺ ἔδειχνε τέσσερες κ' ἔφυγε σὰν τρελλὸς μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, ξεχνῶντας καὶ τὸ παλτό...

***

Ἡ νέα, ἅμα ἔφυγε, ἐὲν κουνήθκε ὀπ' τὴν θέσι της. Περίμενε. Ἀλλὰ μὴ βλέποντάς τον νὰ γυρνᾶ, ξαναπῆγε στὸ σαλόνι καί, στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις τῶν γονέων της, ποῦ πῆγε καὶ τί ἔγινε, ἀναγκάσθηκε τέλος νὰ 'πῇ ὅ,τι ἤξερε. Ἔναγς-ἔναγς οἱ προσκαλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν κ' ἔμεινε μόνο ἡ μητέρα της καὶ δυὸ θειές της, ποὺ ἀκουμπισμένες κ' οἱ τρεῖς γύρω στὸ κρεββάτι ποὺ' ἐκείνη πέσῃ, ἄκουγαν τὸ κλάμμα της. Ὁ πατέρας εἶχε πάγῃ στὴν Ἀστυνομία νὰ μάθῃ...

Κατὰ τὶς πέντε ἕνας κρότος ἀκούσθηκε στὸ διάδρομο, ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἔκλεισε σιγὰ καὶ μιὰ φωνὴ σὰ νιαούρισμα ἀντήχησε στὸ σιωπηλὸ σπίτι. Μεμιᾶς ὅλες οἱ γυναῖκες βρέθηκαν κάτω καί, πρώτη ἀπ' ὅλες ἡ Βέρθα, τυλιγμένη σὲ μιὰ νυχτικιά... Στὴ μέση τῆς κάμαρας ὁ Ζάκ, χλωμός, λαχανιασμένος, κρατοῦσ' ἕνα μωρό... Ἄλαλες τὸν κυττοῦσαν οἱ γυναῖκες καὶ μόνο ἡ Βέρθα ἔτρεξε ἀλλόφρενη κοντά του καὶ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὸν ρωτήσῃ: «Τί εἶνε πές μου, τί;» Ἐκεῖνος σὰν τρελλὸς μὲ μιὰ παλλόμενη φωνὴ ἀπεκρίθη: «Εἶνε... εἶνε...ἕνα παιδὶ ποὺ μόλις ξεψύχησε ἡ μητέρα του...» Κ' ἔδειξε τὸ μωρὸ ποὺ φώναζε στὰ γυμνωμένα μπράτσα του. Ἡ Βέρθα ἀμίλητη τὸ πῆρε, τ' ἀγκάλιασε, τῶσφιξε ἀπάνω της καὶ κατόπι σηκώντας τὰ δακρυσμένα μάτια της: «Ἡ μητέρα πέθανε εἴπατε;» «—Ναί!...μόλις...» «Τότε θὰ τ' ἀναθρέψουμε 'μεῖς,—ἐγώ», μουρμούρισε. (Μετ. Η.Ν.Α.)

Παλαιὰ Τραγουδία

Ἀρχαῖο εἰδύλλιο

Τοῦ *Στ. Μαρτζώκη*

Ψιλό, ψιλὸ πέφτει τὸ χιόνι δλόγυρα
τὰ χόρτα ἀργὰ σκεπάζοντας·
τὰ χιονισμένα δέντρα, ὦ Ἄννα, μοιάζουνε
μὲ μυγδαλιὲς ποῦ ἀνθίζουνε.

Τὸ μονοπάτι τώρα πλειὰ δὲ φαίνεται,
ποῦ μ' ὡδηγοῦσε σπίτι σου·
τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, μὰ τὸ βῆμά μου
σ' ἐσὲ τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

Τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, κι' ἂν τὴ στέγη σου
διαμιᾶς τὸ χιόνι σκέπασε,
ἐπάνω ἐκεῖ γυρίζουν φτερουγίζοντας
δυὸ περιστέρια ὁλόλευκα.

Στὴν παγερὴ γαλήνη των κατάλευκη,
ἀσπροντυμένη πρόβαλε,
ὦ Ἄννα μου γλυκειά, νὰ δῇς τὸν ἥλιο
ποῦ βγαίνει ἀπ' τ' ἄσπρα σύγνεφα.

Κ' ἐγὼ στὴν τόση γύρω μας λευκότητα,
κύκνος κ' ἐγὼ κατάλευκος,
τρέχω νὰ ψάλω ἐπάνω στὴν ἀγκάλη σου
τὸ πλειὸ λευκὸ τραγοῦδι μου.

Ξένη Φιλολογία

Εἶνε φορές...

Τοῦ *Ἀνρὺ Μπατάϊ*

Εἶνε φορὲς ποὺ νοιώθω
ἐντός μου, ὅλες μαζὺ τὶς
λύπες τῶν ἀνθρώπων, τῆς
χήρας καὶ τοῦ ἄρρωστου
καὶ τ' ὀρφανοῦ τὴν λύπη.
Τὴν λύπη αὐτῶν ποὺ
κλαῖν κ' ἐκείνων ποὺ σιωποῦν καὶ τίποτε δὲν λέν...
Βουβὲς τὶς νοιώθω ἐντός
μου σὰν ἔρμους παρορίτες... Καὶ δὲν μπορῶ κὰν
τίποτε νὰ 'πῶ, περσότερο, ἀπ' ὅ,τι στοῦ δρόμου τοὺς διαβάτες... Νοιώθω ὅμως ὅτι ζοῦν καὶ
περπατοῦν καὶ ἀναπνέουν. Καὶ ξέρω πῶς σὲ λίγο θὰ χαθοῦν...

Εἶν' κάποιες ὧρες, κάποιες μέρες, ποὺ νοιώθω πράματα ποὺ πρὶν δὲν τἄνοιωθα ποτέ. Νοιώθω γιατ' εἶν' τὰ μαῦρα κρέπια καὶ κρύβουν μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὸ κλάμα, γιατὶ μ' ἀχνὸ πρόσωπο σέρνουν βαρὺ τὸ βῆμα κάποιοι κι' ἄλλοι σκυφτοὶ τηροῦν τὴν γῆ...Αὔριο—τὸ ξέρω - ἴσως δὲν 'δῶ πιὰ τίποτε ἀπ' αὐτά. Ξέρω ὅμως κάποιον ποὺ ἔκλαψε ταχειὰ κι' ὅτ' εἶνε νύχτα τώρα...

«La Chambre blanche» (Μετ. Η.Ν.Α.)

Ἐτὸ μεῦκωμά σου!

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

I

Σ' τὸ μάγουλό σου, τ' ἀπαλὸ
γιὰ πές μου ποιὸ λουλοῦδι,
ξεψύχησε Σεμίραμις
καὶ σ' ἄφησε τὸ χνοῦδι;
Τὸ χνοῦδι ποῦ μυροβολεῖ
κι' ὅλο λαχτάρες χύνει,
κι' ἀνάβει πόθους στὴν καρδιὰ
καὶ φλόγα ποὺ δὲν σβύνει;

II

Ὄνειρα πλάνα καὶ χρυσᾶ
νὰ λούζουν τὴν ψυχή σου
κι' ἀγάπης ἀγκαλιάσματα
νὰ νοιώθῃς σ' τὴν καρδιὰ
νὰ βαλσαμώνῃς τοὺς καῦμούς
μ' ἕνα χλυκὸ φιλί σου
καῦ,ούς, ποὺ πάντοτε γεννᾶς
μόνο μὲ μιὰ ματιά.

Κάϊρον *Πουμ-Οὔσης*

*

Σ' ὁλόχρυσες σελίδες μέσα
τοῦ κάκου ζήτησες τραγούδια,
δὲν εἶμ' ἐκεῖνος ποὺ ἀνασταίνω
στοὺς πάγους πάνω τὰ λουλούδια.

Στὸν ἥλιο, στὸν καθόριο ἀγέρα
τὸ σπόρο ἄφες τον νὰ πέσῃ·
μέσ' τῆς ψυχῆς σου τὸ βιβλίο
ἂν θέλῃς, δός μου, κάποια θέσι.

Θἄνε γιὰ μέ, χαρὰ μεγάλη
στοῦ λογισμοῦ σου ἂν ζῶ τὰ βάθη,
παρὰ σὲ χάρτινη σελίδα
ποῦ κάποιος ξέσχισε κ' ἐχάθη!...

Ἀλεξάνδρεια *Πέτρος Μάγνης*

Ἐτὸ μεῦκωμά σου!

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

I

Σ' τὸ μάγουλό σου, τ' ἀπαλὸ
γιὰ πές μου ποιὸ λουλοῦδι,
ξεψύχησε Σεμίραμις
καὶ σ' ἄφησε τὸ χνοῦδι;
Τὸ χνοῦδι ποῦ μυροβολεῖ
κι' ὅλο λαχτάρες χύνει,
κι' ἀνάβει πόθους στὴν καρδιὰ
καὶ φλόγα ποὺ δὲν σβύνει;

II

Ὄνειρα πλάνα καὶ χρυσᾶ
νὰ λούζουν τὴν ψυχή σου
κι' ἀγάπης ἀγκαλιάσματα
νὰ νοιώθῃς σ' τὴν καρδιὰ
νὰ βαλσαμώνῃς τοὺς καῦμούς
μ' ἕνα χλυκὸ φιλί σου
καῦ,ούς, ποὺ πάντοτε γεννᾶς
μόνο μὲ μιὰ ματιά.

Κάϊρον *Πουμ-Οὔσης*

*

Σ' ὁλόχρυσες σελίδες μέσα
τοῦ κάκου ζήτησες τραγούδια,
δὲν εἶμ' ἐκεῖνος ποὺ ἀνασταίνω
στοὺς πάγους πάνω τὰ λουλούδια.

Στὸν ἥλιο, στὸν καθόριο ἀγέρα
τὸ σπόρο ἄφες τον νὰ πέσῃ·
μέσ' τῆς ψυχῆς σου τὸ βιβλίο
ἂν θέλῃς, δός μου, κάποια θέσι.

Θἄνε γιὰ μέ, χαρὰ μεγάλη
στοῦ λογισμοῦ σου ἂν ζῶ τὰ βάθη,
παρὰ σὲ χάρτινη σελίδα
ποῦ κάποιος ξέσχισε κ' ἐχάθη!...

Ἀλεξάνδρεια *Πέτρος Μάγνης*

Τὸ πάθημα ἑνὸς Νικολάκη

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— Τὴν 20ὴν Ἰουνίου π. ἔ., ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 8ην, τῆς εἶχα ὁρκισθῆ χίλιες φορὲς ὅτι τὴν ἀγαπῶ κι' ἄλλες τόσες ὅτι τὴν λατρεύω. Ἀλλ' ὅταν ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα κ' ἔφυγε, μοῦ φάνηκε ὅτι δὲν τῆς εἶχα ἐκφράσῃ ἀρκετὰ τὸ αἴσθημά μου, κ' ἔκατσα εὐθὺς καὶ τῆς ἔγραψα τὴν ἑξῆς σπαραξικοίλιον ἐπιστολήν:

«Ἔφυγες, ὦ ἔρυγες, λευκό μου περιστέρι, κ' εἶνε ὡς νὰ μοῦ ἔφυγεν ἡ χαρά. Ναί, λατρευτή μου, ὅταν ἔσυ λείπῃς, μοῦ φαίνεται ὅτι λείπει τὸ πᾶν, ὅτι εἶνε χωρὶς κανένα λόγον ἡ ζωή, ὅτι ἀργὲς κυλοῦν ἡ ὧ,ες, κ' ἔχουν ὄχι 60, ἀλλ' 60,000 λεπτά.—κτλ. κτλ.— Ὦ, διατί, διατί, ὦ ὡραία μου, ἔφερες μαζύ σου τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς κόμης σου καὶ τὰ ἡδύτατα κοράλλια τῶν χειλέων σου, γιατὶ τρελλή μου χαϊδεμένη; —κτλ. κτλ.— Ὀχι! δὲν ἐζοῦσα ἕως σήμερα, δὲν ἐζοῦσα, ἀφοῦ δὲν εἶχα δοκιμάσῃ τὴν ὑπερευτ ίαν, ποὺ μόνη ἐσύ, ἀγγελέ μου, εἶσαι ἱκ ἡ νὰ μοῦ χαρίζῃς. Ὦ, μὴν ἀργῆς, μὴν ἀργ ! Σὲ ἀναμένω ἐναγωνίως. Δός μου τὰ χείλ ου κι' ἀφ'στα μέσ' στὰ δικά μου, ὅραν π λὴν νὰ τὰ φιλήσω.

»Δικός σου, ὁλότελα δικός σου,μ ον δικός σου, γιὰ πάντα δικός σου Ν ί κ ο ς».

»— Μὰ τί ἔχεις τὸ γράμμα σου, νοιώθω εἶπε τὴν ἑπομένη. Καὶ κάμνω συλλογή, ξέρεις. Ἂν θέλῃς νὰ μὴ τὰ χαλάσωμε ποτέ, μὴν παραλείψῃς καμμιὰ μέρα νὰ μοῦ στείλῃς—ἀλλὰ νὰ εἶνε ὡραῖα σὰν τὸ χθεσινό. Κ' ἐνῶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι ὅλο καὶ πιὸ τρελλὴ μαζύ σου.

***

»Δὲν εἶνε καὶ δύσκολο πρᾶγμα, ὅπως ξέρεις, μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Ἀλλ' ὅταν γράψῃς τρεῖς-τέσσερες στὸ ἴδιο πρόσωπο, δὲν ἔχεις πιὰ τί νὰ σῇς. Πᾶς νὰ γράψῃς κάτι τι, μὰ σκέπτεσαι ,ὅτι τῶχεις γράψει! Καὶ κρατᾷς τὴν πέννα μετέωρον καὶ δὲν προχωρεῖς οὔτε λέξι. Αὐτὸ τὸ μασκαραλίκι πάθαινα κ' ἐγὼ μετὰ τὴν ε', ς' ἐπιστολή. Ἴδρωνα, στεναχωριόμουν, νεύριαζα— δὲν ἔβγαινε τίποτε! Καταντοῦσε νὰ παιδεύομαι τρεῖς ὧρες γιὰ ἕνα γράμμα! Μὰ ἦταν δουλειὰ αὐτὴ σὲ παρακαλῶ; Τέσσαρες μῆνες τὸ χρόνο ἔχανα γρμφοντας ραβασάκια! Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἄρχισα νὰ τὸ σκέπτομαι...Ἀλλὰ πάλι... ἦτο νόστιμη ὁ διάβολος καὶ θὰ τὴν ἔχανα ἂν ἔπαυα--τὸ ἤξερα· ἦτο ἡ συλλογή, βλέπεις. Τί νὰ κάνω, λοιπόν, τί νὰ κάνω... Αἴρνης μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Στὸ ραντεβοῦ μας ἡ Σωσὼ μοῦ εἶχε φέρῃ σ' ἕνα πακέτο τὰ ἐρωτικά ,ου γράμματα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὁπ μοῦ τ' ἀφίνει γιὰ ἀσφάλεια, μὴ τυχὸν τἄβρισκε ὁ μπαμπᾶς της. Τί ἁπλούστερο, Νικολάκη, εἶπα μέσα μου, ν' ἀντιγράψῃς τὰ προηγούμενα γράμματα κατὰ σειρά, καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ ξανὰ καὶ ξανὰ μέ; Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔκαμνες τὴν ἐξαίρεσι; Ἀλλὰ ἐὰν ἔκαμνες ἀφίνεις τὴν ἀγάπη σου ἀνεκμετάλλευτη.

28

Οἱ μῆνες οὐτοὶ τῇ; αἰσθηματικῆς μου χηρείας ἦταιε για μὲ ἕνας καιρὸς ἀταραχης λύπης κ' ἐξαγνισμοῦ. Βέβαια ἡ μοναξιά κ' ἡ στέρησι φίλων μ' ἔκαμναν νὰ ὑποφέρω· ἀλλ' ὑπέφερα γιατ' εἶχα ἀγαπήσῃ την Βαλεντίνα περισσότερο ἀπ' τὸν ἑαυτό μου καὶ μιὰ τέτοια λύπη δὲν ἔχει πολλὴ πικρα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀφ' ὅτου γύρισα στὸ Πλουι ἐξαγνιζόμουν. Ἔνοιωθα φανερὰ ὅτι γινόμουν καλλίτερος. Ἔνοιωθα το πνεῦμα μου νὰ γαληνευῃ, τὴν θέλησί μου νὰ δυναμώνῃ... Κ' ἡ ἐλπίδα, τὸ θεῖο αὐτὸ βοτάνι, ξαναπετοῦσε ρίζες στὴν καρδιά μου.

Ταχτικὰ ἔπαιρνα γράμματά της. Φανέρωναν ὅτι μὲ σκέπτουνταν, ὅτι μὲ τὸ νὰ εἶνε μακρυα μου δὲν μ' εἶχε λησμονήσῃ καὶ ὅτι ἡ ὑγεία της καλλιτέρευε. Ὡς τοσο ὅλα της τὰ γράμματα ἦταν ποτισμένα μὲ κάποια θλίψι κ' ἔνοιωθες κάποια στεναχώρια στὸ νὰ ἔκφρασθῇ, νὰ πῇ ἐλεύθερα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, πρᾶγμα ποὺ δοκίμαζα δὰ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅταν τῆς ἔγραφα. Ἂν καὶ μιλούσαμε ἀπὸ μακρυά, χωρὶς νὰ βλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅμως, δὲν ξέρω πῶς, μᾶς φαινουνταν σὰ νὰ μᾶς ἄκουγαν οἱ ἄλλοι ὅ,τι λέγαμε.

Τὰ μόνα πράγματα στὴ μοναξιά μου αὐτὴ ἦταν τὰ γράμματα τὰ δικά της καὶ μερικὲς κάρτες τοῦ Ο' Κέντ, ὅπου δὲν ἔκαμνε καθόλου λόγο για τὴν ὁμιλία ποὺ εἴχαμε ὅταν τελευταῖα εἶχε ἔρθῃ στὸ Πλουί. Συλλογιζόμουν ποιὸ ἀπ' τα δυὸ νὰ πρωτοδιαβάσω ὅταν τὰ λάβαινα μαζύ. Καθε λέξι τους ἦταν γιὰ μὲ κ' ἕνα θέμα γιὰ τὸ ὁ·οῖο σκεπτόμουν ὧρες. Τὸ διάβασμα, μερικοὶ περίπατοι, κ' οἱ ὁμιλίες μὲ τοὺς κολλήγους μου, μ' ἔτρωγαν τὴν ὑπολοιπη μέρα· μὲ δυὸ λόγια : ἤμουνα μὲν λυπημένος, ἀλλ' ὄχι κὶ ὅτως ἄλλοτε.

Ὁ Νοέμβριος κι' ὁ Δεκέμβριος ἔτσι πέρασαν, μὲ βροχερὸ καὶ μαλακὸν καιρό. Ἀλλὰ τὸ νέον ἔτος μπῆκε μὲ χιόνια. Κλείσθηκα σὸ Πλουὶ ἀποφασισμένος να μην ἀλλαξω μὲ κανέναν τρόπο τὴν μοναξιά του μὲ τὸ απαιυιο ἐκεῖνο σπιτι της ὁδοῦ Κρὼν στὸ Παρίσι... Ἀπ' τὸ δωματιό μου, ἀπ' τὸ ὁποῖο πολὺ σπάνια ἔβγαινα, ἔβλεπα μπροστά μου τὸν χειμερινὸ λήθαργο ν' ἁπλώνεται στὴν ἐξοχή, παντοῦ, ὡς καὶ στὴν καρδιὰ μου καὶ στὰ μάτια μου. Οἱ κρύες φεγγαρόλουστες νύχτες, τὰ θαμπόφωτα δειλινὰ μὲ τὸν οὐρανὸ κατάλευκο καὶ τὴν γῆ χιονισμένη, μου ἔδοιναν μιὰ συγκίνησι γιὰ κᾶτι περασμένο, κᾶτι ποὺ σὰ νὰ εἶχα ἰδωμένο, τόσο ζωντανά, τόσο ζωηρά, ποὺ μερικὲς φορὲς ἔστρεφα νὰ δῶ· μοῦ φαινόταν σα ν' ἄκουα τὸ ποτημα τῆς γιαγιᾶς ἢ τὴν φωνὴ τῆς θείας.

Κατὰ τὰ σκέρβο Φεβρουαρίου ξανάρχισαν οἱ βροχές, μὰ δὲν βάσταξαν πολύ. Ὁ ἀέρας ἔπεσε, ὁ οὐρανὸς ξάνοιξε κι' ἀνέτειλαν καὶ πάλι ὧραῖες μέρες στὴ γυμνὴ γῆ καὶ τὰ καλὰ πουλάκια ξεγελασμένα ἀπ' τὸ πρώιμο αὐτὸ ξύπνημα δοκιμαζαν κελαδήσουν στὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δένδρων. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος λαχταροῦσα νὰ γυρίσῃ ἡ ἀγαπημένη ἐποχή, τὸ ξανάνιωμα τῆς γῆς. Ὅμως ἀρκετὲς ῥὸδμάδες πέρασαν ἀκόμα ὡς ποὺ ν' ἀρχίσουν νὰ μπουμπουκιαζουν τὰ δένδρα καὶ νὰ ντυθοῦν ἐδῶ-ἐκεῖ τὰ λειβάδια στὰ πιὸ προσήλια μέρη τὴν πρώτη πρασινάδα.

Μιὰ Κυριακὴ τῆς ἔγραψα : «Νὰ καὶ πάλι ὁ καλὸς καιρός· μπορεῖτε νὰ γυρίσετε».

Μοῦ ἀπήντησε : «Κάμνομε τὰ μπαγάζιά μας· τὸ Σάββατο θὰ εἶμαστε στὴ Ρουέν». Καὶ σημείωνε καὶ τὴν ὥρα ποὺ θἄφθανε μὲ τόση ἀκρίβεια, ποὺ κατάλαβα ὅτι ἤθελε νὰ βρίσκομαι στὸ σταθμό.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ βραδυ ἔμεινα ὥς ἀργὰ στὸ παράθυρο βλέποντας τὸ πάρκο καὶ ρεμβάζοντας. Ἤταν ἡ πιὸ γλυνειὰ ἀνοιξιάτικη νύχτα ποὺ εἶχε κάνει. Κ' ἡ γλύκα αὐτὴ μοῦ πλημμύριζε τὴν ψυχή, μοῦ περνοῦσε τὰ νεῦρα καὶ μοῦ μετάγγιζε μιὰ ἀσυ εἴδισιη ἐνεργητικότητα, μιὰ δύναμι συνειδητή. Σὲ τέτοιες στιγμὲς βλέπει κανεὶς τὴν ζωὴν ἀπὸ ψηλά, ἢ μᾶλλον νομίζει ὅτι τὴν βλέπει νὰ ξανοίγεται σὰν ἕνας μακρὺς ἴσιος δρόμος. Μοῦ φαίνονταν σὰ νἄβλεπα καὶ τὴν δική μου, ἥσυχη καὶ χωρὶς περιπέτειες· τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πού, μετὰ ἀρκετὲς δοκιμασίες, ἰκανὲς γιὰ νὰ τὴν ἀπορνηθῇ, περιορίζεται σὲ μιὰ ἥρεμη ἀπανοχὴ τοῦ θανάτου μὲ ἀπόλυτη ἀδιαφορία. Δὲν εὕρισκα νἄχω καμμιὰ φιλοδοξία, ἢ καλλίτερα δὲν εἶχα ποτὲ καμμιά, ἀφοῦ εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι κἄθε τι ποὺ κάμνω, ἕνας ἄλλος θὰ τὸκαμνε καλλίτερα, καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... Δὲν εἶχα λοιπὸν νὰ κάνω, παρὰ ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος θαῦρισκε καλλίτερο : νὰ διαβάζω, νὰ ἀπασχολοῦμαι μὲ τὰ κτήματά μου, καὶ νὰ κυττάζω πῶς ὅσό τὸ δυνατὸν λιγώτεροι θὰ ὑπέφεραν γύρω μου... Τώρα καταλάβαινα γιὰ ποιὸ λόγο ἡ ζωή μου, χωρὶς νὰ εἶμαι ρομαντικός, ἦταν ὁλόκληση ἕνα ρομάντζο. Κι' ὅλα αὐτὰ εἶχαν ξυπνήσῃ τὴν δραστηριότητά μου. Πίστευα ὅτι ἡ ἀνάγκη ποὺ εἶχα ὀπὸ κάποια τρυφερότητα, θὰ ἱκανοποιοῦνταν μὲ τὴν παρουσία τῆς Βαλεντίνας. Αὐτὴ προσωποποιοῦσε γιὰ μένα τὴν τρυφερότητα μόνο ποὺ ποθοῦσα, τὴν τρυφερότητα ἐκείνη ποὺ μιλεῖ στὸ πνεῦμα. Νὰ ξαναρχίζα τὰ περασμένα μὲ τὴν Μαρία-Τερέζα δὲν τὸ ἤθελα, τὸ ἐναντίον ἤθελα νὰ δοκιμάσω ὡς τὸ τέλος τὴν εὐτυχία ποὺ χαρίζει ἡ ψυχική, ἡ ἀγνὴ φιλία, φιλία χωρὶς σαρκικὸν πόθο, χωρὶς ἀμαρτωλὲς συνάφειες, φιλία σὰν ἐκείνη ποὺ μ' ἔνωνε μὲ τὴν Βαλεντίνα. Καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ διαύγεια ποὺ εἶχα, ἢ μοῦ φαίνονν ν πῶς εἶχα ἐκείνη τὴν νύχτα, βάλθηκα νὰ λύσω ἕνα πρόβλημα μὲ τὸ ὁποῖο δὲν εἶχα ὥς τότε καταπιασθῇ : «Μπορεῖ, ἡ Βαλεντίνα νὰ λίγο νὰ μείνῃ χήρα· καὶ θὰ εἶμαστε κ' οἱ δυὸ νέοι ἀκόμα. Ἂν τὴν ζητήσω δὲν θὰ μ' ἀρνηθῇ — εἶνε ἀνίκανη νὰ λυπήσῃ ἕναν π' ἀγαπᾶ». Κ' ἡ φαντασία μου, συμπληρώνοντας τὴν σκέψι μου, μοῦ ἔπλαθε ἕνα ὄνειρο ποὺ μ'εὐχαριστοῦσε. Φανταζόμουν ὅτι ἤμαστε παντρεμμένοι, τὴν τελετὴ στὴν ἐκκλησία, τὸ γυρισμὸ στὸ σπίτι, τὴν μοναξιά μας σ' ἕνα δωμάτιο, καὶ τὸ λυγερὸ σῶμα της τυλιγμένο στὸν ὁλόασπρο νυμφικὸ πέπλο...Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτό. Ἡ φαντασία μου σταματοῦσε, ἐπαναστατοῦσε. Τὴν ἔβλεπα πάντα μπροστά μου ἀγνὴ κι' ἀνέγγιχτη μὲ τὸ κορσὰς καλὰ κουμπωμένο ὥς τὸ λαιμό, σὰν ἱέρεια. Τὴν γυναῖκα αὐτὴ ποὺ θαρρεῖς καὶ ζοῦσε γιὰ μόνη τὴν ἀγνότητα κ' εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν διατηρήσῃ καὶ μετὰ τὸν γάμο, μοῦ φαινόταν ἔγκλημα νὰ τὴν ἀνακατώσω μὲ τὶς βάναυσες ἀκρότητες τοῦ ἔρωτος. Τὸ αἴσθημ' αὐτὸ μοῦ πλημμύριζε τὴν καρδιά. «Ὄχι, εἶπα· δὲν θὰ τὴν πάρω ποτέ !» Κι' ἀποτράβηξα τὴν σκέψι μου σὲ πράγματα λιγώτερο ἐκνευριστικά, στὴν αὐριανὴ μέρα ὅταν θὰ ξαναβλέπα τὴν φίλη μου, κι' ὅταν θὰ μὲ ξαναβλεπε κι' αὐτὴ καὶ θὰ σφίγγαμε τὰ χέρια μας... Σκεπτόμουν τὶ λόγια θ' ἀλλάζαμε ὅταν ξαναβλεπόμαστε. Πῶς θὰ ξαναρχίζαμε ἤρεμα κι' ἀτάραχα τὶς ἀργὲς ὁμιλίες τοῦ φθινοπώρου ποὺχαμε διακόψει. (Ἀκολουθεῖ)

(9) Ἑλληνικὰ Μυθιστορήματα (9)

Α. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

— Ξέρετε, ἐνῷ σεῖς ὑποφέρατε ἐγὼ ἐγινόμην εὐτυχής. Ἕνας νέος πολὺ καλὸς μ' ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἂν δὲν ἤταν ἡ ἀρρώστεια σας στὴ μέση θὰ εἶχαν γίνη κ' οἱ ἀρραβῶνες μας... Ἂς εἶνε ὅμως, μὴ νομίσετε πῶς γιὰ τὴν ἀργοπορία αὐτὴ σᾶς κρατῶ κάκια... Ἐλάτε, τώρα ποὺ δὲν εἶνε ἡ μαμὰ μπροστά, πέστε μου τα ὅλα σὰν σὲ ἀδελφή.

Καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἐξ εὐτυχίας ἡ ὡραία καὶ ἀγγελικὴ κόρη :

— Τώρα, ποῦ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχής, εἶπε, δὲν θέλω νὰ βλέπω κανένα γύρω μου στενοχωρημένον.

Ὁ Στέλιος παρεσύρθη ἀπὸ τὴν τόσην καλωσύνην. Σιγὰ-σιγὰ ἤρχισε νὰ ἐκμυστηρεύεται εἰς τὴν Φρόσων τὸν πόνον του. Τῆς ἀφηγήθη πῶς ἐγνωρίσθη μὲ τὴν Ἀνθὴν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ὅταν ἀμφότεροι ἔφευγον ἐξ Αἰγύπτου. Ἐκείνη μὲ τὴν οἰκογένειάν της διὰ ν' ἀποκατασταθοῦν ὁριστικῶς στὰς Ἀθήνας, αὐτος διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ μὲ γλῶσσαν ἀφελῆ, ἐνῷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕνας λυγμὸς τὸν ἔπνιγε, τῆς ὡμίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά των, γιὰ τὰς κρυφὰς παρὰ τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου συνεντεύξεις των καθ' ἃς ἐκείνη τοῦ ἔδιδε τοὺς ὅρκους της, τὸν ἔπειθε περὶ ἑνὸς σφοδροῦ ἔρωτος ποῦ ἠσθάνετο γι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀμφιβάλλῃ μέχρι τῆς νυκτὸς τῆς παραστάσεως καθ' ἣν ἡ Ἀνθὴ παρουσιάσθη πλᾶσμα ὅλως διάφορον στὰ μάτια του.

Καὶ ἡ Φρόσω τὸν ἤκουε, τὸν ἤκουέ μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὲ κατάπληξιν συγχρόνως, μὴ ἐννοοῦσα ἡ καλὴ κόρη πῶς ἡ νέα ἐκείνη ποῦ ἠγάπησε τόσον τὸν ὡραῖον Στέλιον, ἦτο δυνατὸν νὰ μεταλλάξῃ οὕτως ἀποτόμως αἰσθήματα εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς ἄλλου, ἀγνώστου εἰς αὐτήν, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος τῇ ἐνεφανίσθη ἐν τῷ θριάμβῳ του. Καὶ ὅταν ὁ Στέλιος, τελειώνων τὴν ἀφήγησίν του ἀνέκραξε μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ λυγμούς, μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα :

— Ἀχ, θἄδινα κᾶτι τι γιὰ νὰ μάθω πῶς ἄλλαξεν ἔτσι !

Ἡ Φρόσω μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν ἀνεφώνησε :

— Μόνον ἡ τρελλὴ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

-- Ἡ τρελλή ; ἠρώτησε διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Στέλιος.

— Ναί, ἡ τρελλὴ ποῦ ἔρχεται στὴν αὐλὴ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Αὐτὴ ἀποκοιμιέται μόνη της καὶ βλέπει ὅσα κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ. Σὲ πόσους καὶ σὲ πόσους στὴ γειτονιὰ δὲν εἶπε πράγματα ποῦ μᾶς ἔκαναν καὶ σαστίσαμε. Φθάνει νὰ θέλῃ μόνο γιατὶ εἶνε δύσκολη.

Ὁ Στέλιος ἀνεμνήσθη τοῦ ὄντος περὶ οὗ ὡμίλει ἡ Φρόσω. Ἐνθυμεῖτο ὅσα τοῦ εἶπον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ δωματίου αἱ δύο γυναῖκες περὶ μιᾶς ἡμιπαράφρονος τὴν ὁποίαν εἶχον περιπαιζήσει μιὰ νύκτα, καθ' ἣν ἡμιλυπόθυμος ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, εἶχε σωριασθῆ πρὸ τῆς θύρας των. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ἄπαξ μόνον ἐνθυμεῖτο νὰ εἶδε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα διὰ μίαν στιγμήν. Καὶ τοῦτο, διότι ἐκείνη μόλις ἐξημέρωνεν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, ὁ δὲ Στέλιος ἐξερχόμενος μόνον τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ κατακλιθῇ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἄλλως τε, καὶ τὸ δωμάτιον τὸ μικρὸν τὸ ὁποῖον αἱ δύο γυναῖκες προεχώρησαν ἐκ φιλανθρωπίας εἰς τὴν τρελλήν, εὑρίσκετο εἰς τὴν ὄπισθεν τῆς οἰκίας μικραν αὐλήν.

— Καὶ πῶς ἡ τρελλὴ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς διαφωτίσῃ γιὰ τέτοιο πρᾶγμα ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον τὴν Φρόσων ὁ νέος.

— Αὐτὴ ἀποκοιμιέται μόνη της καὶ βλέπει πράγματα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἰδῇ κἄθε ἄνθρωπος. Νὰ ξέρατε, τόσο σὲ μᾶς ὅσο καὶ σὲ πολλοὺς τῆς γειτονιᾶς, πόσα δὲν εἶπε ποῦ ἔγιναν καὶ πόσα σκοτεινὰ δὲν ξεδιάλυνε ! Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι δὲν θέλει ν' ἀποκοιμηθῇ πάντα ὅταν τῆς τὸ ζητοῦν. Ἔχει τὶς ὧρες της.

Ὁ Στέλιος ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται.

— Καὶ πῶς ἀποκοιμᾶται ; ἠρώτησε.

— Νά, ξέρω κ' ἐγώ ; κλείνει τὰ μάτια κάμποση ὥρα κ' ἔπειτα τ' ἀνοίγει πάλι...Ἄ, νὰ τὴν δῆτε τί ἀλλόκοτο βλέμμα ποῦ ἔχει τότε ! Ἐγὼ τὴν πρώτη φορὰ ἐτρόμαξα· μοῦρθε νὰ λιποθυμήσω...

— Καὶ τί κάνει ἔπειτα ;

— Ἀρχίζει νὰ μιλῇ. Σᾶς ἀπαντᾶ σὲ ὅ,τι πρὶν ἀποκοιμηθῇ τὴν ρωτήσετε. Καὶ θὰ δῆτε, αὐτὴ ἡ τρελλή, πόσο γνωστικὰ μιλεῖ τότε !

— Τὴν ἔχετε πολλὰ χρόνια σπίτι σας ;

— Μὰ θὰ εἶνε περίπου ὀκτὼ χρόνια. Τὴν ἠύραμε μιὰ νύχτα μισοπεθαμένη ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μας. Ἡ μαμὰ τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πήραμε μέσα. Τὴν συγεφέραμε· μὰ ὅταν τὴν ρωτήσαμε πῶς λέγεται, ποῦ κάθεται, πῶς εὑρέθη στὸ δρόμο μισοπεθαμένη, ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι της, μᾶς κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα μισοσβυσμένο, ἄψυχο καὶ σ' ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μας μᾶς ἀπαντοῦσε : «Δὲν ξέρω !»

Συγκεκινημένος ὁ Στέλιος διέκοψε : Τότε ;

— Ἡ μαμὰ ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κᾶποιου πολὺ δυστυχισμένου πλάσματος, ποῦ, ποιὸς ξέρει, ἀπὸ ποιὰ φοβερὴ κρίσι, ἔχασε τὴν μνήμη καὶ ἐν μέρει καὶ τὸ λογικό. Τὴν λυπήθηκε. Καὶ μολονότι ἡ θέσις μας δὲν μᾶς τὸ ἐπέτρεπε, τὴν κρατήσαμε.

— Εἶσθε δυὸ ὑπέροχα, δυὸ πολὺ εὐγενικὰ πλάσματα, σεῖς καὶ ἡ μαυᾶ σας, δεσποινίς Φρόσω ! ἀνέκραξε συγκινηθεὶς ὁ Στέλιος.

— Κάθε ἄλλος στὴ θέσι μας, θὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιο, εἶπεν ἡ νέα.

Εἶτα, ἀναμνησθεῖσα τῆς εὐτυχίας της, περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου ὡμίλησεν εἰς τὸν Στέλιον, ἀνέκραξεν ἐνθουσιῶσα :

— Μὰ νὰ ᾖδῆτε ὅτι κι' ἀπ' τὴν στιγμὴ ποῦ βάλαμε αὐτὴ τὴν γυναῖκα στὸ σπίτι μας ὅλα μᾶς τὰ φέρνει ὁ Θεὸς βολικά !

— Καὶ βέβαια ! Σπανίως ὁ Θεὸς δὲν ἀνταμείβῃ τὸ καλὸ ποῦ κάνει κανείς. Καὶ ἐρυθριῶν τώρα : Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα γιὰ νὰ τὴν ρωτοῦσα γι' αὐτὸ ποῦ λέγαμε, εἶπε στὴν Φρόσω.

— Τρέχω νὰ δῶ ἂν γύρισε νὰ σᾶς τὴν φέρω. Θὰ τὴν καταφέρω.

Καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς μίαν γυναῖκα μόλις τεσσαρακονταετῆ εἰς τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον, παρὰ τὴν σφραγῖδα τὴν ὁποίαν ἐπέθεσεν ἡ δυστυχία, διετηροῦντο εἰσέτι ζωηρὰ τὰ ἴχνη καλλονῆς ἥτις ποτὲ θὰ ἔλαμπε. Εἰσερχομένη εἰς τὸ δωματιον τοῦ νέου ὅτου τὴν ὁδήγει ἡ Φρόσω, εἶχε τὸ βλέμμα της ἁπλανὲς καὶ τοῦ προσώπου της οὐδὲ μία κὰν ἴς συνεσπᾶτο. Ἐφαίνετο ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐλάμβανε χώραν περὶ ἐξ αὐτῆς καὶ εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶνε μακρὰν πολὺ ἀπὸ τὸν τόπον ἐν θᾷ τὸ σῶμα κινεῖται. Ἀλλὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης νεαγίαν, οἱ ὀφθαλμοί της ἐξήστραψαν. Ἡ μορφή της ἐφωτίσθη ὁλόκληρος ὑπὸ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς μειδίαμα. Καὶ ἀποσπωμένη ἀπὸ τὴν Φρόσω ἔσπευσε καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης ἐνοῦσα τάχεῖρας εἰς δέησιν. (Ἀκολουθεῖ)

Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ*

(3)

Τοῦ *Κ. Χατζοπούλου*

Τὸ χινόπωρο, σὰν πέρασε ἡ βλογιὰ καὶ μᾶς ξαναφέρανε στὸ χωριό, ἀντικρινὰ στὸ σπίτι τῆς Γαλάναινας ἀπόμενε μόνη ἡ τυφλὴ πεθερά της. Τὴ Γαλάναινα τὴν πῆρε ἡ ἀρρώστεια καὶ τὴν Τάσω κὶ τὸν ἀδερφό της κάποιος δικός τους σ'ἄλλη γειτονιά. Σὲ καναδυὸ χρόνια ἔφυγα καὶ γὼ σταλμένος στὸ σκολειὸ στὴ χώρα.

Γύρισα στὸ χωριὸ ἕνα μόνο καλοκαίρι. Τ' ἄλλα, ὁ καθηγητὴς ποὺ καθόμουνα σπίτι του στὴ χώρα, κατάφερε τὸν πατέρα μου καὶ μὲ κράτησε κεῖ γιὰ νὰ μὲ προγυμνάζῃ στὰ μαθηματικά, ἀφοῦ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ μπῶ στοὺς εὐέλπιδες. Δὲ θὰ γύριζα ἴσως καὶ τὸ τέταρτο καλοκαίρι, ἂν δὲν ἔχανα τὴ ζήλια ποὺ εἶχα νὰ κρεμάσω τὸ σπαθί, κι ἂν ἡ γιαγιά, βαριὰ ἀρρωστη ὅλον τὸ χειμῶνα, δὲν ἀπαιτοῦσε νὰ μὲ δῇ. Τὴ βρῆκα ἀκόμα στὸ κρεβάτι. Μὰ μόλις βγῆκα στὸ παράθυρο εἶδα καὶ τὴν Τάσω ἀντίκρυ. Στεκόταν ὄξω στὴν αὐλή της. Στὴν αὐλότορτα καθόταν ἡ γριὰ Ἀγγελίνα ἴσια, ἀταράλλαχτη, μὲ τεντωμένα τὰ γυμνά της πόδια, μὲ τὸ ραβδὶ στὸ πλευρό. Κ' ἕνα γύρο ὅλα ἀπαράλλαχτα σὰ μιὰ φορά. Ἡ μουριὰ στὸν κῆπο μαυρολογοῦσε ἀπὸ τὰ γινωμένα ξυνόμουρα, ὁ ψαρὴς δεμένος ἀπὸ κάτω ροκάνιζε τὴ θροφή του κουνώντας τὴν οὐρά. Θυμήθηκα τὴ Γαλάναινα καὶ τὸν καημένον τὸ Γιαννούλη καὶ μὲ καρδιὰ θλιμμένη γύρισα καὶ κάθισα κοντὰ στὴ γιαγιά. Μὰ τὼν παιδιὼν οἱ θλῖψες δὲ βαστοῦν πολύ. Σὲ λίγο ξαναβγῆκα στὸ παράθυρο σφυρίζοντας τὸν καινούριο σκοπὸ ποὺ εἶχα φερμένο ἀπὸ τὴ χώρα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαινε κ' ἡ Τάσω στὴν πόρτα της, μὰ μόλις μὲ πῆρε ἡ ματιά της, κρύφτηκε μεμιᾶς μέσα. Καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε πολλὲς μέρες στὴν ἀράδα, σὰ μὲ ἀντίκρυζε στὸ παράθυρο ἢ στὸ δρόμο. Τοὔτοονε πρὶν νὰ προφτάσω νὰ τὴν καλοδῶ. Ἔπρεπε νὰ παραμονέψω πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τοῦ παραθυριοῦ γιὰ νὰ δῶ πῶς εἶχε κι αὐτὴ μεγαλώσει ὅπως καὶ γώ. Μονάχα τὸ κοντὸ φουστάνι της, ποὺ ἄρχνε νὰ φτίνεται τὸ πόδι ἀπάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο, πρόδινε πὼς δὲν ἤταν ἀκόμα σωστὴ γυναῖκα. Τὰ μαλλιά της τὴ βολιὰ ἴσια πάντα ἀστραφτερὰ καὶ τὸ ἀσπριδερό της πρόσωπο ἔλαμπε πιὸ πολὺ μέσα στὴ μαύρη φορεσιά. Εἶχε πεθάνει ἡ θειά ποὺ τὴν εἶχε μαζέψει σπίτι της σὰ χάθηκε ἡ μάνα της, καὶ γιαυτὸ ξαναγύρισε δῶ στὴ γιαγιά. Κάθε μέρα ἔβλεπα τὸν ἴσκιο της, ὡστόσο σπάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴ δῶ ἀτὸ κοντά. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε ρθεῖ στὸ μαγερειὸ μας καὶ τὴν πέτυχα μπαίνοντας ἄξαφνα, ἔφυγε γλήγορα ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα.

Πέθανε ἡ γιαγιά μου, πέρασε καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ ξανάφυγα καὶ γώ, γιὰ νὰ γυρίσω φοιτητὴς τὸν ἄλλο χρόνο. Ἡ Τάσω ξανακρύφτηκε σὰ μὲ εἶδε, μὰ τὸ πρῶτο μου μεθῆσι ἀπὸ τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ μπιλιάρδο, ποὺ μποροῦσα πιὰ νὰ παίζω ἐλεύτερα στὸν καφενέ, δὲ μοῦ ἄφηνε καιρὸ περίσσιο νὰ προσέχω στὸ κρυφτὸ ποὺ ἤθελε νὰ παίξῃ. Ἕνα πρωὶ κατεβαίνοντας νὰ βρῶ ἔξω, τὴ βρῆκα στὴν αὐλή μας. Ἔπλενε μὲ τὴν ψυχοπαῖδα μας σκυφτὴ στὴ σκάφη. Δὲν εἶχε πῶς νὰ φύγῃ πιὰ καὶ πῆγα κοντά της.

«Τώρα ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ;» τῆς εἶπα.

Ἔβαλε τὸ ἀνασκουμπωμένο μπράτσο της μπροστὰ στὰ μάτια κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο.

Τῆς τὸ κατέβασα. Μὰ τὸ ἄφησα νὰ πέσῃ. Ὄχι γιατὶ ἤτανε μπροστὰ ἡ ψυχοπαῖδα, ἀλλὰ γιατὶ τὸ ἄστραμα τῆς ματιᾶς της καὶ τὸ παλιὸ παράξενο γέλιο τῆς μὲ ταράξανε.

«Ἐλ' ἄσε μας, μὴ μᾶς χασομερᾶς», μοῦ εἶπε θυμωμένα ἡ ψυχοπαῖδα μας ἐκεῖ ποὺ ἔστεκα καὶ κοίταζα τὴν Τάσω.

Ἔφυγα, μὰ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα ἔριξα πίσω μιὰ ματιά. Ἡ Τάσω μὲ κοίταζε γελώντας καὶ τὰ δόντια της ἀστράφταν.

«Γάτα, γαλαγομάτα γάτα», θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ κακομοίρη τοῦ Γιαννούλη κ' ἔφυγα φουρκισμένος.

Τὴν Τάσω τὴν ἀπαντοῦσα τώρα πιὸ συχνὰ στὸ σπίτι μας. Ἐρχόταινε καὶ βοηθοῦσε στὶς δουλειές. Μὰ μοναχὴ της δὲν τὴν πέτυχα ποτέ. Τὴν παραφύλαξα ἕνα βράδυ τὸ σούρουπο ποὺ γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ νερό Τὴν εἶδα ἀπὸ μακριὰ ποὺ ἐρχότανε μὲ τὴ στάμνα στὸ κεφάλι. Σὰ μὲ εἶδε καὶ κείνη, γέλασε. Μὰ ἄμα σίμωσε, χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ πέρασε μπροστά μου σοβαρή.

Τὴ σταμάτησα.

«Τί ἀγαπᾶς ;» ρώτησε πολεμώντας νὰ κρατήσῃ τὸ σοβαρό της.

«Γιατί κρύβεσαι σὰ μὲ βλέπῃς ;»

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πιὰ καὶ γέλασε : «Θὰ μοῦ ρίξῃς τὴ στάμνα», εἶπε.

Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι.

«Ἄσε με, σοῦ εἶπα· φεύγα», ψιθύρισε δίχως νὰ κάμῃ αὐτὴ νὰ φύγῃ, δίχως νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι της ἀπ τὸ δικό μου.

Τὴν κοίταξα καὶ μὲ κοίταξε κι' αὐτὴ χαμογελώντας πάντα. Λίγες στιγμές. Ἔπειτα τὴν ἄφηνα καὶ πάει.

Δὲν κρυβόταν πιὰ σὰ μ' ἔβλεπε καὶ δὲν ἔφευγε σὰν τὴν ἔβρισκα σπίτι μου.

Τὸν ἄλλο χρόνο ποὺ ξαναῆρθα, ἔμαθα πὼς ἡ μητέρα μου δὲν τὴν ἤθελε πιὰ νάρχεται στὸ σπίτι. Εἶχε δεῖ πὼς ἀρχισε νὰ τὰ παίζῃ μὲ κάποιο νιὸ καὶ τὴν ὀρμήνεψε. Μὰ ἡ Τάσω δὲν τὴν ἄκουσε κ' ἔτσι τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἄμα μὲ εἶδε καὶ μένα τώρα οὔτε κρύφτηκε οὔτε γέλασε. Μὲ κοίταξε μονάχα ἀδιάφορα. Κ' ἔτσι ἀδιάφορα πάντα, σὰ νὰ μὴν ἤμουνα κἂν ἐκεῖ, ἔριχνε στὸ παράθυρο καμιὰ φορὰ τὸ μάτι ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα ποὺ καθότανε τὸ δειλινὸ πλάι στὴν τυφλὴ

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Πῶς παίρνετε διαζύγιο

Η ΟΡΕΞΙ ΤΗΣ ΣΑΡΑΝΤΑΡΑΣ

— Καλημέρα τ'ς ἀφεντιᾶς σ', κυρ' δικηγόρε εἶπε ὁ Γιώργαρος μπαίνοντας στὸ γραφεῖο. Μὴν ἔχῃς δουλειά;...

— Καλῶς τον! Πῶς κ' ἦταν αὐτό;...

— Χμ.. ἔλα ντέ! Νὰ δοῦμε μόνο τώρα πῶς θὰ μοῦ φτιάξῃς νά... πάρω διαζύγιο!

— Διαζύγιο; Σύ; Σὲ καλό σου! Καὶ τί ἔχετε σεῖς νὰ χωρίσετε μὲ τὴν γυναῖκα σου...

— Χι... βέβαια, δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ χωρίσουμε βέβαια-βέβαια— ἀλλ' ἔλα ποὺ πρέπει ἐγὼ νὰ παντρευτῶ...

— Σύ! Μίλα καλὰ χριστιανέ μου, γιὰ θὰ βάλω τὶς φωνές...

— Ὄχι, δὲν ἀστειεύουμαι, κυρ' δικηγόρε σωστὰ κρένω. Τί, παράξενο σοῦ φαίνεται; (Κ' ἐμένα δηλαδὴ παράξενο μοῦ φαίνεται τί νὰ σοῦ πῶ. Μηγάρ' μπορῇς νὰ 'ῇς καὶ τί ποτε;...) Ἄκου νὰ 'δῇς: Φτωχοὶ ἄνθρωποι ἐμεῖς, ὅπως ξέρεις, ἔχουμε κ' ἐκεῖνα τὰ περιβόλια τῆς κουνιάδας μου, καὶ κουτσοπερνοῦμε, ἐννιὰ στόματα, βλέπεις... Ἀλλὰ —χά... ἐδῶ εἶνε ποὺ ὁ διάβολος δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο ἥσυχο - τῆς Ζαρείφως, τῆς κουνιάδας μου, τῆς μπῆκε καὶ καλὰ νὰ παντρευθῇ ρὲ δὲν εἴμαστε γιὰ γέλοια λέγω 'γώ!...Ἀκοῦς, κύριε, μυστήριο, νὰ παντρευθῇ τώρα στὰ σαράντα της!... Καὶ νὰ 'δῇς· ὅσο μουλουχτὴ ἦταν στὴν ἀρχή, τόσο πῆρε ὁ νοῦς της ἀέρα, ἀφ' ὄντας ἐκεῖνος ὁ μπεζεβέγκης ὁ Τρέσας, τῆς ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια καὶ τὴν ἐστρύμωξε —δὲν τὸ ξέρεις;—βέβαια, τὴν ἐστρύμωξε μιὰ βραδυὰ ἐκεῖ, κατὰ τὴν φραγή· κ' ἐκεῖνο τὸ κούχτιο δὲν ἔβαλε τὶς φωνές, παρά...—τῆς ἄρεσε μαθές, καταλιβαίνεις;

— Τῆς ἄρεσε ἔ;

— Ἔ καλά!... Κάναμε ὅμως κ'ἐμεῖς τὸ λάθος νὰ κοιμοῦμαστε τὸ καλοκαῖρι στὴν κραββάτα μαζὺ κ' οἱ τρεῖς καί...—πάντοτε, ἐννοεῖς, τὴν ἀφήνομε καὶ κοιμῶταν πρῶτα... Ἀλλ' εἶχε πονηρὴ ψυχὴ ἡ κυρὰ—τῆς εἶχε ἀνοίξει, βλέπεις, τὰ μάτια ἐκεῖνος— κ' ἔβαζε αὐτί! Ὅπου μιὰ μέρα ποὺ ἔλειπε ἡ Τασιά, μοῦ λέει: «—Θέλω κ' ἐγὼ ἀπὸ 'κεῖνο...» «—Ποιὸ ἐκεῖνο, μωρή;» «—Νά, ἐκεῖνο...»

— Καὶ σὺ τί ἔκανες;

— Τί νὰ κάνω ὁ ἄρσχλος; Νὰ κριματίσω μαθές; Κ' ἔπειτα —δυστυχία μου!— τί λές, κυρ' δικηγόρε, ποιὸς τὴν ἄκουγε τὴν Τασιά, θὰ μὲ σκότωνε. Ἄ, μπά-μπά! Τὸ ἐναντίον, τῆς τὸ εἶπα ἀμέσως. Ἔ ρέ, Παναγιά μου, νὰ ἦσουν ἀπὸ μιὰ μεριὰ νὰ τὶς ἔβλεπες... Πιάσθηκαν μαλλιὰ μὲ μαλλιά, μὴν τὰ ρωτᾶς... «—Κ' ἐγώ, γιὰ γινάτι, τῆς εἶπ' ἐκείνη, θὰ παντρευτῶ, νὰ 'δῇς!» «—Καὶ ποιόνε θὰ πάρῃς, μωρή;» «—Ὅποιον θέλω!» Ὅπου, ἐννοεῖς, ἂν παντρευθῇ, πᾶν καὶ τὰ περιβόλια καὶ τὸ χωράφι! Τὸ σκεφθήκαμε κ' ἔτσι κι' ἄλλοιῶς «—Ἄκου, μοῦ λέει μιὰ μέρα ἡ Τασιά: Ξέρεις τί λέγω 'γώ; Νὰ μὲ χωρίσῃς ἐμένα καὶ νὰ πάρῃς ἐκείνη!» «—Τί λές, μωρὴ γυναῖκα; Χωρατεύεις;» «—Ναί-ναί! ἄκουμ' ἐμένα· νὰ παντρευτῇ. νὰ ξενοιάσουμε, καὶ πάλι 'μεῖς μαζὺ θᾶμαστε...ἐννοεῖς;» Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, κυρ' δικηγόρε, θᾶχῃς ἀκουστὰ τί ἀψιὰ γυναῖκα εἶνε--καλὴ καλή, μὰ ὅ,τι κόψῃ τὸ στραβοκέφαλό της, δὲν τῆς τὸ γυρνᾶς... Ὡς τόσο ἐγὼ τῶφερνα γύρα— εἶπε μαθές;... «—Καὶ πῶς θὰ χωριστοῦμε, τῆς εἶπα· ἔτσι εὔκολα θαρρεῖς;» «—Θὰ σοῦ κάνω 'γώ...» μοῦ λέγει. Καλά! Τάλλο πρωὶ—προχθὲς δηλαδὴ—ὅτι εἶχα ξυπνήσῃ, μοῦ μποτζέρνει, μὲ τὸ συμπάθειο, ὁλόκληρο τὸ κανάτι στὸ κεφάλι! «—Τί μοῦ κάνεις, μωρή, τοῦ κακομοίρη, εἶτα. Ζουρλάθηκες;» «—Δὲν σὲ θέλω, πῶς τὸ λένε» φώναξε, γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ κ' ἡ ἄλλη. 'Αγατᾶς τὴν Ζαρείφω, νὰ τὴν πάρῃς! ἐγὼ δὲν σὲ θέλω!» «—Κ' ἔτσι θὰ μὲ κάνῃς νὰ χωρίσω;» «—Ἔτσι καὶ χειρότερα! κόθε μέρα θὰ σοῦ ρίχνω κ' ἕνα κανάτι!»

Καὶ πραγματικᾶς, κυρ' δικηγόρε, καὶ χθὲς μοῦρριξε καὶ σήμερα! Σὰν τὴν ρώτησα γιατί, «ἔτσι χώρισε κ' ἡ Πρίφταινα τὸν ἄντρα της!» μ' ἀπεκρίθη. Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια —σύ, ποὺ ξέρεις— γι' αὐτὸ χώρισε;

— Γι' αὐτό, καὶ γιατὶ τὸν ἔδερνε κιόλας, συμπλήρωσε ὁ δικηγόρος.

— Τί λές, κυρ' δικηγόρε, ὥστε πρέπει δηλαδὴ νὰ φάω ξύλο πᾶ νὰ 'πῇ;

— Βεβαιότατα καὶ μπροστὰ σὲ μαρτύρους! Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ἕνα πρᾶγμα· κι ἂν τὰ πάθῃς ὅλ' αὐτὰ καὶ πάρῃς τὸ διαζύ ἐκείνη δὲν σὲ θελήσῃ, τότε;

— Μωρὲ τὰ φτιάχνουμε ἔπειτα! Α τὶ κάνεις ποὺ δὲν τέλειωσαν, φαίν μαρτύρά μου...

Τὸ διάβο

Λίαν προσεχῶς εἰς τὴν «Σφαῖραν» νέον ὑπερόχου πλοκῆς καὶ μεγίστου ἠθικοκοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνάγνωσμα

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Τὸ νέον τοῦτο πρωτότυπον Ἀθηναϊκὸν ἀνάγνωσμα, βγαλμένον ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς κοινωνίας μας, ὅπως αὕτη διεμορφώθη τελευταίως, διὰ τῆς ἀθρόας εἰσροῆς ἐργαζομένων γυναικῶν εἰς ὅλας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ ἰδιωτικὰς ἐργασίας, γράφεται ἤδη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ προηγουμένου μυθιστορήματος τῆς «Σφαίρας» ὁ «Ἔρως Μοναχῆς», τὸ ὁποῖον τόσον ἐγοήτευσε τοὺς ἀναγνώστας μας.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

εἶνε ἡ σύγχρονος γυναῖκα τῶν νέων ἰδεῶν, ἡ κοινωνικὴ ἐπαναστάκις ἡ ὁποία θὰ εἰσαγάγῃ τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων Ἑλληνίδων, κάθε στιγμὴ τῆς ὁποίας περιλαμβάνει ἕνα αἴσθημα, ἕνα σκανδαλάκι, ἕνα ἡρωισμὸν ἢ μίαν ἀπώλειαν.

(= ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙ =)

Ἐς ὅλα μας τὰ θέατρα
παίζοντ' ἀποκρηάτικες
φρέσκες ἐπιθεώρησες
μὰ καὶ πολλές. μπαγιάτικες.
Κι'ἂν πλήρωσες τὴ θέσι σου
κι' ἂν μπῆκες μέσα τζάμπα
δός του χειροχροτήματα
καὶ τώρα μόλα γάμπα.

Εἶν' αὐστηρὴ ἡ διαταγὴ
καὶ μάσκα μὴ γυρεύετε
καὶ ἄδικα φωνάζετε
καὶ τὰς ἀρχὰς μπερδεύετε.
Ἀφῆστε τὰ παράπονα
καὶ τὶς φωνὲς στὴν μπάντα
ἀφοῦ τὴ μάσκα ἔβγαλαν
ὡς κι' ἀπ' τὸν ἀνδριάντα.

Μὰ τί κ'ἡμάσκα ἂν ἔπεσε τί κι'ἂν ἀπαγορεύεται
ἀφῆστε πιὰ τὴν ἐντροπὴ στεῖλτε τὴν τὸ κουρεύεται
Κι'ὅποιος τὸν κόσμο ντρέπεται καὶ θέλει σοβα-
[ρότητα
ἂς πάῃ σὲ Μοναστήριον κι'ἂς τρώῃ τὴ χυλόπηταα.

Ἡ γῆς ἐμασκαρεύθηκε κ' ἔγινε Κολομπίνα
κι' ἄσπρο χιονένιο ντόμινο ἐφόρεσ' ἡ Ἀθήνα.
Μὰ σὰν ἐχιόνισε καὶ τί; μὲ ζοῦρλα καὶ μανία
χορεύουν ὅλοι γέροι γιοὶ ὡς κ' ἡ κουτσὴ Μαρία.

Ὁ Παληάτσος

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Η ΧΥΛΟΠΗΤΑ

Ἡ χυλόπηταα εἶνε ἕνα φαγητόν, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζομεν τὴν γεῦσιν διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔφαγαν δὲν μαρτυροῦν. Συνταγὲς διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ κανεὶς χυλόπηταν ὑπάρχουν πολλές. Ἡ τέχνη ὅμως ἔγκειται εἰς τὸ σερβίρισμα. Θέλει πολλὴν προσοχὴν καὶ καπατσοσύνην. Ἡ χυλόπηταα ἰδίως συνιστᾶται εἰς τοὺς ἐρωτευμένους, πρὸ πάντων εἰς τοὺς εὐκολοπίστους ἐρωτευμένους. Τὰ κύρια συστατικά της εἶνε ὑποκρισία, κοροϊδία καὶ ἀπιστία, ἀλλὰ ἐσεῖς προσθέσετε ὅ,τι βρῆτε βολικώτερο καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ τὴν φάγῃ. Ἡ χυλόπηταα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τὴν φυσᾶτε καὶ νὰ μὴν κρυώνῃ...

Ὁ μάγειρος

Τύποι τῆς ζωῆς

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΙ

Ὁ κὺρ Γιώργης Τρόγαλος ἦταν ὁ ἐραστὴς τῆς Λώλας, μιᾶς ἀπὸ τὲς κοκκότες τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔχουν τὰ κοφτερώτερα δόντια. Ὁ κυρ' Γιώργης δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσιν ὁ χριστιανὸς ν' ἀπατήσῃ τὸ ἐρόν του ἥμισυ, ἀλλὰ ἡ «κερία» Τρογάλου, ἀφότου ἐπλούτισαν κ' ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχοι πουλῶντας γάλα, ἔκριναν ἀπαραίτητον νὰ πιάσῃ μαιτρέσσαν ὁ «σύζυξ» της, διότι εἶνε τῆς «μοδός».

— Καϋμένε Γιώργη οὔτε μιὰ «ἀπεστία», δὲν εἶσαι «ἀξιοπρέπεργος» νὰ μοῦ «κατασκευάσῃς»· Γιὰ ὅλον τὸν ἄρρεν ὑδρόγειον συνομιλοῦν ντὰν λὲ σαλόν, διὰ περὶ ἐσὺ ριὲν ντὲ τού... περὶ σκαντάλ...»

Ἔτσι ὁ κυρ' Γιώργης ὁ Τρόγαλος ἀπόχτησε μαιτρέσσα, ποὺ τοῦ κόστιζεν ἕναν περίδρομο γιὰ νὰ τὴν συντηρῇ.

Μιὰν ἡμέρα, τὴν τακτική του, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μαιτρέσσα του τὴν Λώλα.

— Ἡ δεσποινὶς δὲν εἶν' ἐδῶ!... τοῦ εἶπεν ἡ καμαριέρα.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴν κρεμάστρα κ' εἶδε ἕνα πιλήκιο μὲ τρία γαλόνια...Ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ τότε, μὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνη νάσου καὶ ἡ Λώλα.

— Τί τρέχει, χονδρέ μου, τοῦ εἶπε.

— Διατρέχει ὅτι μὲ ἀπατεῖς ἀνηλεῶς.

— Ἐγώ;

Ὁ κυρ' Γιώργης ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔδειξε τὸ πιλήκιον.

—Αἴ, λοιπόν; χρυσέ μου χρυσοκάνθαρε;

— Διατὶ μὲ περιπαίζεις; τῆς εἶπ' ἐκεῖνος.

— Μά, ἀγάπη μου, εἶνε τῆς μόδας... Ἔτσι εἶνε...Ὁ ἐφοπλιστὴς ἔχει μαιτρέσσα καὶ ἡ μαιτρέσσα ἀμὰν ντὲ κέρ...

— Πῶς τὸ ὡμίλησες αὐτό; ρώτησεν ὁ κυρ' Γιώργης, δυσπιστῶν στὸ «ἀμὰν» ποὺ ἄκουσε.

— Ἀμὰν ντὲ κέρ...ἀγάπη τῆς καρδιᾶς.

— Στάσου νὰ τὸ ἐγγράψω εἰς τὸ δεπτέριόν μου νὰ τὸ πῶ στὴ Μπίλλιω...ὦ πορδόν, στὴν κερία Τρογάλου...Καὶ λοιπόν, τί διαπράττει αὐτὸς ὁ... πῶς τὸν εἶπες;

— Μ' αὐτὸν περνῶ τὴν ὥρα μου... Ἂν δὲν μὲ πιστεύῃς ρώτησε καὶ τὴ γυναῖκα σου νὰ ἰδῇς πῶς εἶνε ἡ ντερνιὲ κρὶ ντὲ λὰ μόντ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ παραπετάσματα ὁ κυρ' Γιώργης εἶδε μιὰ μορφή. Ἦταν ὁ λοχαγὸς ποὺ ἀνυπομονοῦσε...

— Αἴ, πάω λοιπὸν ἐγὼ τώρα, εἶπε τότε ὁ κυρ' Γιώργης γιατὶ σὲ περιμένουν... καὶ τὸ βράδυ ὅλοι μαζὺ θὰ πάρουμε τὴ μαστίχα στοῦ Χρυσάκη. Ἐγὼ πλερώνω... Θὰ εἶνε καὶ ἡ κερία Τρογάλου, θὰ πετάῃ ἀπ' τὴ χαρά της...

Τὸ βράδυ πράγματι οἱ τρεῖς τους ἔπαιρναν τὴ μαστίχα στοῦ Γιαννάκη. Κατὰ τύχην εὑρέθη ἐκεῖ καὶ ἡ κερία Μπίλλιω, ἡ ὁποία, μόλις ἄκουσε πῶς αὐτὸ «σὲ λα ντερνιὲ κρὶ ντὲ λὰ μόντ» ξετρελλάθηκε τόσον, ὥστε ἐπρότεινε νὰ πᾶν μὲ τὸ ὠτό τους στὸ Φαλὲρ οἱ τέσσερις τους νὰ φᾶνε «τὲτ ἀ τέτ».

Στὸ Φαλὲρ ὁ κυρ' Γιώργης «κατὰ καθῆκον» ἐπῆρε στὰ γόνατά του τὴν Λώλα, ἡ δὲ κερία Μπίλλιω ἐκάθησε χονδρὴ-βαρειὰ στὰ γόνατα τοῦ λοχαγοῦ...

— Σὲ λὰ φὲν ντὲ σιέκλ! ἔλεγε.

Δὲν εἶχεν ὅμως τὴν ἴδια γνώμη καὶ ἡ Λώλα ἡ ὁποία ἐχύμηξεν ἐπάνω της.

— Ἄ· γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ Μπίλλιω, ἂν ἐσὺ μοῦστειλες τὸν ἄντρα σου, ἐγὼ δὲν σοῦ δίνω τὸν ἀγαπητικό μου...Πόρτον νὰ τὸν χαίρεσαι τὸν ἄντρα σου, παληοτσαφάκα...

Τί ἐπηκολούθησεν εἶνε ἀπερίγραπτον.

Τὸ τί ἔκοψεν ἡ γλῶσσα τῆς κυρὰ Μπίλλιως καὶ τί ἐξήμεσε τὸ στοματάκι τῆς Λώλας οὔτε λέγεται οὔτε γράφεται...

Πιάτο, ποτῆρι, καράφα δὲν ἔμεινε στὸ τραπέζι...

Τὸν λογαριασμὸν ἐπλήρωσεν ὁ κυρ' Γιώργης.

Ὁ Μεφίστο

Τύποις: Ἀθ. Δεληγιάννη, Ζήνωνος 2.